Oswald J. Smith

VEKKELSEN VI BEHØVER

2net opplag – i alt 10000

TRAKTATBLADETS FORLAG - SKIEN

OSWALD J. SMITH
(Forst. for Toronto Evangeliske Tabernakel, Canada)

VEKKELSEN VI BEHØVER

Forord av misjonær Jonathan Goford, dr. teol.

Autorisert oversettelse ved C. M. S.

2net opplag
I alt 10 000

SKIEN 1945
TRAKTATBLADETS FORLAG

1. KAPITEL

Åndsutgytelse

Det var i 1904. Hele Wales sto i flammer Folket hadde drevet langt bort fra Gud. Den åndelige stilling var på et svært lavt nivå. Det var få som gikk for å høre Guds ord, og synden florerte overalt.

Plutselig, som et uventet framfarende vær, fôr Guds Ånd over landet. Forsamlingslokalene ble så overfylt at skarer ikke var i stand til å komme inn.

Møtene varte fra klokken 10 om formiddagen til 24 om natten. Tre møter ble avholdt hver dag. Evan Roberts var det redskap som Herren brukte, men det var svært lite preken. Sang, vitnesbyrd og bønn var det mest framtredende. Det var ingen sangbøker; de hadde lært sangene i sin barndom. Ikke var det noe sangkor, for alle sang. Heller ikke var det noen kollekt eller noen avertering.

Aldri noen gang før hadde det kommet en vekkelse over Wales med så vidt omfattende resultater. Gudsfornektere blev omvendt, drankere, tyver og kortspillere blev frelst, og tusener gjenvant sin aktelse. Bekjennelse av fryktelige synder hørtes fra alle kanter. Gammel gjeld ble betalt. Teatrene måtte lukke

på grunn av mangel på tilslutning. Muleslene i kullgrubene nekte å arbeide da de var uvante med den vennlige behandling de nå fikk. I løpet av fem uker hadde 20,000 sluttet seg til menighetene.

* * *

I året 1835 landet Titus Coan på Hawaiis kyst. På hans første tur samledes skarer for å høre ham. De trengte så inn på ham, at han knapt hadde tid til å spise. Engang talte han i tre timer før han fikk anledning til å spise frokost. Han følte at Gud arbeidet på en særlig måte.

I 1837 brøt vekkelsen ut. Nesten hele befolkningen ble tilhørere. Han talte til 15,000 mennesker. Da han ikke var i stand til å nå dem, kom de til ham, og i tolv år drev de teltvirksomhet der. Det var ikke en time på dagen eller natten uten at en forsamling på 2 til 6000 mennesker ville samles når klokkens signal lød.

Det var skjelven, gråt, hulken og høye rop om nåde. Somme tider var ropene så høye, at man ikke kunne høre taleren, og i hundreder av tilfeller besvimte tilhørerne. Noen ropte: «Det tveeggede sverd gjennomborer meg!» De ugudelige spottere som kom for å forstyrre, falt ned som en hund og ropte: «Gud har truffet meg!» En gang mens han talte under et friluftsmøte til 2000 mennesker, var det en mann som ropte: Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?» og så ba han tollerens bønn, og hele forsamlingen gjentok ropet om nåde. Coan fikk ikke anledning til å tale på

en halv time, men han måtte stå stille og se hvordan Gud arbeidet.

Stridigheter ble oppgjort, drankere ble avholdende, horkarler omvendt, og mordere bekjente og fikk tilgivelse. Tyver leverte tilbake stjålet gods, og gamle synder ble bekjent. I et år var det 5244 som sluttet seg til menighetene. På en søndag var det 1705 som ble døpt. Og 2400, som før hadde vært syndere av verste slag, men nå var Guds hellige, deltok i brødsbrytelsen.

Da Coan forlot stedet, hadde han selv opptatt og døpt 11960 mennesker.

* * *

I 1821 var det en ung sakfører i den lille by Adams, som dro avsted til et avsidesliggende sted ute i skogen for å be. Gud møtte ham der, og han ble herlig frelst og snart etter fylt med den Hellige Ånd. Denne mann var Chas. G. Finney.

Folk hørte om dette, ble dypt interessert, og som det skulle ha vært en alminnelig overenskomst, samledes de i lokalet om kvelden. Finney var tilstede. Guds Ånd kom over dem på en mektig overbevisende måte, og en vekkelse begynte. Den spredte seg til det omkringliggende land inntil nesten alle de østlige stater var grepet av en mektig vekkelse. Når som helst Finney talte, ble Ånden utgytt. Ofte gikk Gud foran ham, så når han kom til et sted, fant han at folket allerede ropte om nåde.

Somme tider var syndsoverbevisningen så stor og fremkalte slike fryktelige fortvilelsens skrik, at han måtte slutte å tale til skriket hadde lagt seg. Predikanter og menighetslemmer ble omvendt. Synder ble bekjent av tusener. I årevis fortsatte dette mektige nådeverk. Folk hadde aldri før i sitt liv vært vitne til noe lignende.

* * *

Jeg har fortalt om tre historiske tildragelser. Hundreder av andre eksempler kunne nevnes, men disse er tilstrekkelige til å vise hva jeg mener. Og dette er hva vi trenger idag mere enn noe annet. Når jeg husker på at en sådan åndsutgytelse kom over Kina, India, Korea, Afrika, England Wales, Statene, havets øyer og mange andre steder, men at Kanada, vårt eget elskede land, aldri i sin historie har erfart en nasjonal vekkelse, roper mitt hjerte til Gud om en sådan åpenbaring av ham selv.

Trenger vi det? Hør! Hvor mange av våre lokaler er det ikke som står mere enn halvtomme søndag etter søndag? Hvilken mengde er det ikke som aldri går for å høre Guds ord? Hvor mange bønnemøter har vi i uken, hvor der er liv og herlighet? Hvor er hungeren etter de åndelige ting?

Og hva gjør vi for misjonen — landene på den andre side havet, hedningenes mørke? Skjenker vi den kjennsgjerning en tanke, at skarer går fortapt? Er vi blitt selviske?

Hva skal vi da si om den veldige rikdom som Gud har gitt oss? Ta De Forente Stater som et eksempel som jo er den rikeste nasjon i verden i dag, og størstedelen av rikdommen er i bekjennende kristnes hender. Og allikevel bruker De Forente Stater mere til gummi i ett år, enn de bruker til misjonen. Hvor mange kristne gir Gud tienden av hva han gir dem?

Ta så våre høyskoler og seminarier både hjemme og ute på misjonsmarken, hvor der læres høyere kritikk. De forteller oss at Jesus aldri gjorde noen mirakler, aldri sto opp fra de døde, og at han ikke ble født av en jomfru — at han ikke døde som vår stedfortreder, og at han ikke kommer igjen.

Hvor mange bekjennende kristne lever Kristus-livet for menneskene? Å! hvor lik vi er blitt verden! Hvor liten motstand vi har! Hvor er forfølgelsen som den første menighet var gjenstand for? Hvor lett det er å være en kristen nå!

Hvordan er det med virksomheten? Blir sjeler grepet og frelst ved predikantens budskap? Hvor mange sjeler er vunnet ved Ordets forkynnelse? Å, mine venner, vi er overlesset med utallige menighetsgjøremål, mens menighetens virkelige oppgave, nemlig å evangelisere verden og vinne de fortapte, er svært forsømt.

Hvor er overbevisningen om synd som vi pleide å ha før? Er det noe som tilhører fortiden? La oss se på et av Finneys møter. Å, om vi kunne oppleve det i dag. Han forteller oss at engang da han ledet mø-

tene i Antwerpen, var det en gammel mann som innbød ham til å tale i et lite skolehus i nærheten. Da han kom dit, var det så fullpakket med folk, at han bare så vidt fikk en ståplass i nærheten av døren. Han talte en lang tid. Til sist begynte han å legge sterk vekt på at de var et ugudelig folk, for de hadde ikke noen møter der i distriktet. Straks ble de overbevist. Guds Ånd kom som et tordenbrak over dem. Den ene etter den annen falt på kne eller sank om på gulvet og ropte om nåde. Etter et par minutters forløp var de alle på kne, og Finney måtte holde opp å tale, for hans stemme kunne ikke høres. Til sist ble han oppmerksom på den gamle mann som satt midt i rommet og så seg omkring i den største forundring, og så ropte Finney med høy røst at han skulle be. Så tok han en etter en for seg og pekte på Jesus. Den gamle mann overtok så ledelsen av møtet, mens Finney gikk bort til en annen. Møtet fortsatte hele natten, så dyp var overbevisningen om synd. Resultatene ble varige, og en av de unge nyomvendte ble en framgangsrik predikant.

Å ja, menneskene har glemt Gud. Synden florerer overalt, og forkynnelsen griper ikke folket. Og jeg vet ikke noe annet som kan møte situasjonen, enn en utgytelse av hans Ånd. En slik vekkelse har forvandlet masser, ja hundreder av samfunn. Den kan også forvandle vårt.

Nå, hvorledes kan vi få en slik utgytelse av Ånden? Du svarer: ved bønn. Det er sant, men det

er noe som går forut for bønn. Først må vi ta for oss spørsmålet om synd, for dersom vårt liv ikke er rett i Guds øyne, kan vi be til dommedag, og vekkelsen vil aldri komme. «Men eders misgjerninger har gjort skilsmisse mellom eder og eders Gud, og eders synder har skjult hans åsyn for eder, så han ikke hører.» (Es. 59, 2).

Kanskje vår beste vegleder nettopp her er Joels profeti. La oss se på den. Det er et kall til omvendelse. Gud vil så gjerne velsigne sitt folk, men synd har holdt velsignelsen tilbake. Og så i sin kjærlighet og medlidenhet fører han en fryktelig dom over dem. Vi har den beskrevet i første og annet kapitel. Den har allerede nådd byens porter. Men se hvor stor hans kjærlighet er. Legg merke til vers tolv til fjorten i annet kapitel, hvor han sier: »Men endog nå, sier Herren, vend om til meg med hele eders hjerte og med faste og gråt og klage, og sønderriv eders hjerte og ikke eders klær, og vend om til Herren eders Gud! For han er nådig og barmhjertig, langmodig og rik på miskunnhet, og han angrer det onde. Hvem vet? Han torde vende om og angre og la en velsignelse bli igjen etter seg?»

Min venn, jeg vet ikke hva din synd er. Du og Gud vet det. Men jeg ønsker at du skal tenke på dette, for du kan likeså godt holde opp å be og reise deg fra dine knær, inntil du har tatt for deg synden og fått den bort. «Hadde jeg urett for øye i mitt hjerte, så ville Herren ikke høre». La Gud gjen-

nomsøke ditt hjerte og åpenbare for deg det som hindrer. Synden må bekjennes og fjernes.

Kanskje du må gi avkall på en kjær avgud. Muligens du har noe som må betales tilbake. Det kan hende at du holder noe tilbake for Gud, og tar det som tilhører ham. Men dette er *din* sak og ikke min. Det er mellom deg og Gud.

Legg så merke til vers femten til sytten. Profeten har tillyst et bønnemøte. Synden er blitt bekjent og fjernet. Nå kan de be. Og de bønnfaller Gud for hans eget navns skyld for at ikke folket skal si: «Hvor er deres Gud?» Det er blitt alvor nå, og de ber seg igjennom. Hør! «Støt i basun på Sion, tillys en hellig faste, utrop en festforsamling! Samle folket, tillys en hellig sammenkomst, kall de gamle sammen, samle de små barn. Mellom forhallen og alteret skal prestene, Herrens tjenere, stå gråtende og si: Spar, Herre, ditt folk, og overgi ikke din arv til vanære, så hedninger får råde over den! Hvorfor skal de si blant folkene: Hvor er deres Gud?»

Å mine brødre, ber dere? Ber du inntrengende til Gud for denne by? Bønnfaller du ham natt og dag om en åndsutgytelse? For nå er det tiden til å be. Det fortelles om en tid i Finneys virke da vekkelsen var dødd ut. Han ble da enig med de unge at de skulle be i sine lønnkammer morgen, middag og aften i en uke. Ånden ble utgytt igjen, og før uken var slutt, var møtene overfylt.

Og naturligvis må det være troens bønn, forventende bønn. Hvis Gud vekker opp hjertene til å be om en vekkelse, da er det et sikkert tegn at han vil sende den, og han er alltid sitt ord tro. Der skal bli strømmer av nåde. Hans løfter slår aldri feil. Forventer vi en oppvåknen?

Legg merke til det hurtige svar i vers atten: «Da!» etterat de hadde forlatt synd og ropt til Gud i bønn. «Da blir Herren nidkjær for sitt land, og han sparer sitt folk». Svaret drøyer ikke lenge med å komme, når betingelsene er oppfylt. Vi har det fullt ut beskrevet i vers en og to i tredje kapitel: «Og deretter skal det skje at jeg vil utgyte min Ånd over alt kjød, og eders sønner og eders døtre skal tale profetiske ord; eders oldinger skal ha drømmer, eders unge menn skal se syner; ja, endog over trælene og over trælkvinnene vil jeg i de dager utgyte min Ånd».

Å, mine brødre, feilen er ikke hos Gud. Den er hos oss. Han er villig, ja mere enn villig. Men vi er ikke ferdige. Og han venter på oss. Skal vi la ham vente lenge?

2. KAPITEL

Ansvaret for vekkelse

Så langt tilbake som jeg kan huske, har mitt hjerte brent i meg når jeg har hørt eller lest fortellinger om Guds mektige gjerning i de svunne år. Korsets heltemodige misjonærer i fremmede land og de ensomme Guds menn på den hjemlige arbeidsmark om hvem disse herlige nådebesøk har sentrert seg, har alltid vært en kilde til usigelig inspirasjon i mitt liv. David Brainerd, Adoniram Cheyne — disse og mange andre har vært mine beste venner.

Jeg har iakttatt dem, lyttet til dem, levd med dem, inntil jeg nesten har følt den ånds-atmosfære som de beveget seg i. Deres trengsler og gjenvordigheter, deres bønner og tårer, deres gleder og sorger, deres herlige triumfer og seirrike bedrifter har beveget hele min sjel, og jeg har falt på mitt ansikt og sagt med profeten i gamle dager: «Gid du ville sønderrive himmelen og fare ned!»

Den store vekkelse i det attende århundre under John Wesley, den irske vekkelse i 1859, det herlige nådesbesøk i Amerika under Chas. G. Finney og nå i våre dager den mektige welske vekkelse i 1904—05

— manifestasjoner som disse har vært min mat og drikke i mange år. Jeg har atter hørt den fortvilede hulken og sukk fra dem som har vært overbevist, og de usigelige gledesutbrudd fra de forløste. Og jeg har sukket i mitt sinn etter en sånn åpenbarelse av Guds nærvær og kraft.

Fra mine guttedager har det vært min lyst å lese mere eller mindre om Guds gjerning i denne retning, men i det siste er jeg blitt ledet til å legge alt annet til side og bokstavelig talt sluke alt jeg kunne komme over angående vekkelsesarbeid. Og når jeg studerte deres liv som Gud særlig har brukt ned gjennom århundredene, spesielt i puritanernes arbeid, likeledes metodistenes og andres arbeid i de senere år, og så hvor vidunderlig de ble brukt av ham, — hvorledes de arbeidet, forventet og mottok hva de søkte, ble jeg tvunget til å innrømme, at jeg ikke kunne se noe lignende i dag, hverken i mitt eget eller andres arbeid.

Kirken i sin alminnelighet legger ikke så megen vekt på resultatene, men lar det bare gå. En preker og drømmer, ikke om at noe skal skje. O, hvor langt vi er drevet bort! Hvor kraftløse vi er blitt!

Det sies at der var 7000 menigheter som ikke hadde vunnet en eneste sjel for Jesus Kristus i et helt år. Det betyr at 7000 predikanter talte evangeliet uten å nå én fortapt sjel. La oss anta at de talte gjennomsnittlig 40 søndager, og da regner vi ikke med ekstramøter; det ville bety at disse 7000 predikanter

holdt 560,000 taler. Tenk på arbeidet og pengene som anvendes til lønn m. m. for å muliggjøre dette. Og allikevel har ikke 560,000 taler, holdt av 7000 predikanter i 7000 menigheter til ti tusener av tilhørere i løpet av en periode på tolv måneder, formådd å bringe en eneste sjel til Kristus.

Mine brødre, det er noe galt fra bunnen av et eller annet sted. Enten er det noe i veien med disse 7000 predikanter, eller med deres 560,000 taler, eller med begge deler. Når jeg leste gjennom den eldste metodistkirkes tolv regler, ble jeg slått av den kjennsgjerning at de traktet etter og så på det sjelevinnende arbeid som sin hovedoppgave. La meg sitere en av dem: «Du har ikke noe annet å gjøre enn å vinne sjeler. Derfor bruk og bli brukt i dette arbeid. Det er ikke din oppgave å tale så mye som mulig, men å vinne så mange sjeler du kan; å bringe så mange syndere du er i stand til, til omvendelse, og med all din kraft bygge dem opp i den hellighet uten hvilken de ikke kan se Gud.» — Fra De tolv regler». — John Wesley.

Den praktiske anvendelse av disse regler er bevist i Wm. Bramwells liv, en av deres mest bemerkelsesverdige menn. «Han var ikke, som det i alminnelighet forståes, en stor predikant. Men hvis den mann er den beste læge som får de fleste pasienter friske, da er det den beste predikant som er redskapet til å bringe det største antall sjeler til Gud; og sett fra dette synspunkt er Bramwell berettiget til å stilles i

rekke med de største og beste predikanter». — Memoir of Wm. Bramwell.

John Oxtoby ble så brukt av Gud, at han kunne si: «Jeg er daglig vitne til synderes omvendelse, jeg går sjelden ut uten at Gud gir meg noe frukt».

Det ble sagt om John Smith, en av deres mest salvede menn og den åndelige far til tusener, at han holdt opp å vurdere all tale og alt tjenlig arbeid unntagen når det førte til frelse. «Jeg er bestemt på ved Guds nåde å ta sikte på sjelene» utbrøt han. «En Ordets forkynner er sendt for å føre mennesker fra mørke til lys, og fra Satans makt til Gud». Mot den slags tale som bare var til behag for det intellektuelle, hadde han en hellig avsky.

Intet kan være mere karakteristisk for denne mann enn hans bemerkning til en venn om taler, hvori utelukkende den intellektuelle kraft eller fantasi er mest framtredende: «De oppnår intet». — John Smiths liv.

«Jeg kan ikke forstå hvordan de benytter tiden som kan dra på uten å se noen frukt av sitt arbeid. Hvis så var tilfelle med meg, ville jeg straks slutte meg til at jeg ikke var på min plass». Thos. Taylor.

«Dersom dere ikke av hjertet er med i arbeidet, og ikke lengter etter å se at deres tilhørere blir omvendt og oppbygd, og ikke grunner på Ordet og prediker med håp, da kommer dere ikke til å se megen frukt av det. Det er et dårlig tegn på et falskt, egenkjærlig hjerte, som kan være tilfreds med å holde på frem-

deles uten å se noen frukt av sitt arbeid». — Richard Baxter.

Så sammenlignet jeg resultatene av min egen virksomhet med Guds løfter. I Jer. 23, 29 leser jeg: «Er ikke mitt ord som en ild, sier Herren, og lik en hammer som knuser berg?» — Og i Efes. 6, 17: «Og Åndens sverd, som er Guds ord». —

Men jo mere jeg overveide dette, desto mere ble jeg overbevist om at i mitt virke var ikke Guds ord en ild, en hammer og et sverd. Det hverken brente, knuste eller gjennomtrengte. Det var ikke noen resultater. Hebr. 4, 12 forklarer at «Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noe tveegget sverd og trenger igjennom, inntil det kløver sjel og ånd, ledemot og marg og dømmer hjertets tanker og råd.» — Jeg hadde aldri sett det på den måten. John Wesley så det. John Smith var en stadig iakttager av det. David Brainerd vitnet om Ordets skarphet, men det gjorde ikke jeg.

«Således skal mitt ord være, som går ut av min munn; det skal ikke vende tomt tilbake til meg, men det skal gjøre det jeg vil, og lykkelig utføre det som jeg sender det til.» (Es. 55, 11). Og jeg visste at dette vidunderlige løfte ikke var blitt oppfylt i min predikegjerning. Jeg hadde ikke noe bevis således som Paulus m. fl. på at det ikke vendte tomt tilbake mange, mange ganger. Og jeg hadde rett til å få dette bevis. Var det da noe rart at jeg begynte å overveie min predikegjerning?

Og ikke bare det, men likeledes mitt bønneliv Det måtte også undersøkes og prøves av resultatene Og jeg ble tvunget til å innrømme at den sikre påstand i Jerem. 33, 3 som lyder således: «Rop til meg, og jeg vil svare deg, og jeg vil forkynne deg store og ufattelige ting, ting som du ikke kjenner», — ikke var min erfaring. De store og mektige ting ble en omtrent daglig vitne til ved Evan Roberts', Jonathan Goforths og andres virksomhet, men ikke ved min. Følgende ord i Joh. 14, 13—14: «Og hva som helst I ber om i mitt navn, det vil jeg gjøre», — var ikke min opplevelse. For meg var ikke disse løfter vesentlige, siden jeg ba om mange ting som jeg ikke fikk, og dette var ikke overensstemmende med løftet.

Således kom jeg til å oppdage at det var noe galt fra grunnen av med mitt bønneliv. Og ved å lese Chas. G. Finneys selvbiografi, fant jeg at han også hadde erfart det samme. «Jeg var særlig slått», forteller han, «av det faktum at de bønner som jeg hadde lyttet til fra uke til uke, var ikke etter hva jeg kunne se, blitt besvart. Jeg forsto virkelig av deres ytringer i bønn, og fra andre bemerkninger i deres møter, at de som oppsendte bønnene, ikke betraktet dem som besvarte.

De oppmuntret hverandre til å våkne opp og be alvorlig om vekkelse, idet de hevdet at dersom de gjorde sin plikt, ba alvorlig om åndsutgytelse og var ivrig for at Guds Ånd skulle bli utøst, at de da ville få en vekkelse, og at de ubotferdige ville bli omvendt.

Men på sine bønnemøter og konferanser måtte de stadig bekjenne at de ikke hadde hellet med seg når det gjaldt å oppnå en vekkelse.

Denne uoverensstemmelse, nemlig den kjennsgjerning at de ba så meget og ikke ble bønnhørt, var en sørgelig anstøtssten for meg. Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre. Det var et spørsmål i mitt indre enten jeg skulle forstå det således at disse personer ikke var sanne kristne og derfor ikke kunne gjøre seg gjeldende hos Gud; eller om jeg misforsto løftene og Bibelens lære på dette punkt, eller skulle jeg dra den slutning at Bibelen ikke var sann? Her var det noe uforklarlig for meg, og en tid syntes det nesten å skulle drive meg til fritenkeri. Jeg syntes slett ikke at Bibelens lære stemte overens med de kjennsgjerninger jeg så for mine øyne.

Ved en anledning, da jeg overvar et bønnemøte, ble jeg spurt om jeg ikke ønsket de skulle be for meg. Svaret var benektende, fordi jeg ikke så at Gud besvarte deres bønner. Jeg sa: «Jeg tror nok at jeg trenger forbønn, for jeg er overbevist, om at jeg er en synder; men jeg tror ikke det nytter at dere ber for meg, for dere holder jo på å be, men får ikke. Dere har jo holdt på å be om vekkelse helt siden jeg var i Adams, og ennå er den ikke kommet».

Når John Wesley avsluttet sitt budskap, ropte han til Gud om å «stadfeste sitt ord», å «besegle det», og å «gi sitt ord vitnesbyrd». Og Gud gjorde det. Syndere ble straks truffet av Ordet og begynte å rope om

nåde, idet de ble overbevist om synd. Og snart etter, i et øyeblikk, ble de satt i frihet og fylt med usigelig glede, idet de fikk oppleve frelsen. I sin vidunderlige dagbok har han nedskrevet i følgende ord hva han har vært vitne til å se og høre:

«Vi forsto at mange ble støtt av skrikene fra dem som Guds kraft kom over. Blant disse var en læge som var meget engstelig for at dette skulle være bedrageri. I dag brøt en av dem, som han hadde kjent i mange år, ut i sterke skrik og tårer. Han kunne knapt tro sine egne øyne og ører. Han gikk bort og stilte seg like ved siden av henne for å iaktta hvert symptom, inntil store svettedråper rant ned ad hennes ansikt, og hennes legeme rystet. Da visste han ikke hva han skulle tro, for han var fullt overbevist om at det hverken var bedrag eller noen naturlig påvirkning. Men da både hennes sjel og legeme ble helbredet i et øyeblikk, anerkjente han Guds verk». —

Således var også den første menighets erfaring. — «Men da de hørte dette, stakk det dem i hjertet, og de sa til Peter og de andre apostler: Hva skal vi gjøre, brødre? (Ap. Gj. 2, 37). De ble nå en lang tid der og talte frimodig i Herren, som ga sitt nådesord vitnesbyrd, idet han lot tegn og under skje ved deres hender». (Ap. Gj. 14, 3). De ba «at tegn og undergjerninger» måtte «skje» (Ap. Gj. 4, 30). Og Paulus erklærte at evangeliet er «en Guds kraft til frelse for hver den som tror». (Rom. 1, 16). Allikevel var alt dette helt fremmed i mitt virke.

I den irske vekkelse i 1859, så en «tegn og under» overalt. Også blant de første metodister var dette en daglig forekomst. Men for meg var ikke evangeliet «en Guds kraft til frelse». Gud «stadfestet ikke sitt ord», — «beseglet det ikke», eller «ga sitt ord vitnesbyrd», når jeg prediket. Og jeg visste at jeg hadde rett til å vente det, for Jesus selv hadde gitt løfte. «De gjerninger som jeg gjør,» sa han, «skal også I gjøre; og I skal gjøre større enn disse» (Joh. 14, 12).

Så en dag leste jeg Ap. Gj. for å finne ut om Guds tjenere i den første menighet oppnådde resultater hvor de gikk fram. Og jeg fant, ettersom jeg leste, at de strebte etter, arbeidet for og forventet resultater, og frukten uteble ikke. Peter talte på pinsefestens dag, og 3000 svarte på denne første henstilling. Det var et avgjort resultat. Med Paulus var det samme tilfelle. Følg med ham fra sted til sted, og hvor som helst han går fram, oppstår der menigheter. Se hvor ofte resultatene omtales gjennom hele Apostelgj. «Og det ble på den dag lagt til omkring 3000 sjeler». (Ap. Gj. 2, 41). «Og et stort tall kom til troen og omvendte seg til Herren »(Ap. Gj. 11, 21). «Og en stor skare ble vunnet for Herren» (Ap. Gj. 11, 24). «Og noen av dem lot seg overbevise — — — likeså en stor mengde av de grekere som dyrket Gud, og ikke få av de fornemste kvinner» (Ap. Gj. 17, 4). «Noen menn holdt seg til ham og kom til troen» (Ap. Gj. 17, 34). «Og noen ble overbevist» (Ap. Gj. 28, 24). Og Paulus var

i stand til å uttale seg om det som Gud hadde gjort ved hans tjeneste» (Ap. Gj. 21, 19).

Hvor jeg følte jeg kom til kort! Hvor fryktelig det hadde mislykkes for meg! — Mislykkes nettopp i det samme som Gud hadde kalt meg til i sin tjeneste. Hvor sjelden jeg kunne skrive etter å ha talt: «Et stort tall kom til troen og omvendte seg til Herren», eller endog at «noen trodde». Heller ikke var det mulig for meg å si med Paulus: «Det som Gud har gjort ved min tjeneste».

Gud sier klart og ettertrykkelig at det er hans vilje at enhver av hans tjenere skulle bære frukt. «Jeg har utvalgt eder, og jeg har satt eder til å gå ut og bære frukt», uttalte han (Joh. 15, 16). Alt for lenge var jeg tilfreds med å så og evangelisere, idet jeg brukte den unnskyldning at jeg overlot resultatene til Gud, for da tenkte jeg at jeg hadde gjort min plikt. Når folk er frelst og svært velsignet, vil de si det, og hvis ikke de gjør det, er det grunn til å tvile på om det er noe virkelig resultat. Georg Whitefield mottok stundom hundreder av brev etter at han hadde talt, hvori folk fortalte om velsignelse og omvendelse.

«Gå i en offentlig forsamling og forsøk å overtale noen sjeler der til omvendelse og frelse. Gå for å åpne blindes øyne og døves ører; få den lamme til å gå, få dåren til å bli vis, reis opp dem som er døde i synder og overtredelser til et himmelsk og guddommelig liv, og bring straffskyldige opprørere til å vende om til sin Skapers kjærlighet og lydighet ved Jesus Kri-

stus, den store mellommann, så at de kan få tilgivelse og bli frelst. Gå for å utbrede Kristi vellukt og hans evangelium gjennom en hel forsamling og forsøk å lokke sjelene til å ta del i hans nåde og herlighet.» Dr. Watts.

Der er mennesker som føler at de har spesielle gaver til de troendes oppbyggelse, og så gir de seg helt og holdent til dette. Denne sideveg var jeg kommet inn på. Jeg følte at jeg hadde spesielle gaver til å lære og tale til unge kristne om det dypere liv, og jeg forberedte en del taler i den hensikt å hengi min tid til dette arbeid, inntil Gud i sin nåde åpnet mine øyne og viste meg hvor langt på avveg jeg var. Det er intet som vil utdype den kristnes erfaring, belære de troende og oppbygge dem på deres tro så hurtig og inngående som å se sjeler frelst. Alvorlige hellighetsmøter, hvor Guds Ånd arbeider mektig med å overbevise syndere til frelse, vil gjøre mere for de troende enn årrekkers lærdom uten dette. Slik var David Brainerds erfaring. Når han skriver om indianerne som han arbeidet blant, sier han: «Mange av disse mennesker har samlet mere kunnskap om de guddommelige sannheter siden jeg første gang besøkte dem i juni måned i fjor, enn hva det på annen måte ved den flittigste bruk av de mest lærerike midler kunne bibringes dem i løpet av mange år uten en sådan guddommelig innflytelse».

Det fortelles en tildragelse om Wm. Bramwell: «Flere hjelpepredikanter», fortelles det, «hadde sagt

at de ikke hadde gaver til å vekke opp sløve og likegyldige syndere, men til å oppbygge de troende. Bramwell gjorde seg flid for å bevise at et slikt resonnement ofte var brukt som en unnskyldning for mangel av livet og Guds kraft. I hvorvel noen predikanter kan ha en særlig evne til å trøste og oppbygge de troende, burde de dog som Kristi sanne tjenere, dem som han har sendt ut i sin vingård, kunne gjøre all slags arbeide. De burde kunne pløye, grave, plante, så, vanne o. s. v, og han ba predikantene inntrengende om ikke å være tilfreds uten å se frukt av sitt arbeid, ved at syndere våknet opp og omvendte seg».

«Å oppbygge de troende på deres høyhellige tro var et hovedmål i Smiths' virksomhet. Men han betraktet aldri det slags arbeid for heldig, unntagen når dets resultater viste synderes omvendelse». — John Smiths liv.

«Det menneske som arbeider mest brennende og bibelsk for synderes frelse, oppbygger sikrest og mest fullkomment de troende.» — John Smiths liv.

Arbeidet blant troende er i seg selv ikke tilstrekkelig. Det nytter ikke hvor åndelig en menighet påstår seg å være; hvis sjeler ikke frelses, er det noe galt fra bunnen, og den påberopte åndelighet er ganske enkelt en feilaktig erfaring, en villfarelse fra djevelen. Folk som er tilfreds med å komme sammen bare for å ha en god stund for seg selv, er langt borte fra Gud. Virkelig åndelighet bringer alltid et resultat. Der vil være kjærlighet og lengsel etter sjelers

frelse. Vi har vært på steder som har navn av å være svært dype og åndelige, og har ofte funnet at de hadde det hele i hodet, hjertet var uberørt; og det var ikke sjelden synd som ikke var bekjent et eller annet sted. «Disse som har gudfryktighets skinn, men fornekter dens kraft». Hvor sørgelig det er alt sammen! La oss da prøve vår åndelighet og spørre hva den frembringer; for intet mindre enn ekte vekkelse i Kristi legeme, som resulterer i en sann vekkelse blant de troende, vil noensinne tilfredsstille Guds hjerte.

3. KAPITEL

Nød for sjelers frelse

Vi leser i Esaias 66, 8: «For Sion har vært i barnsnød og med det samme født sine sønner», og dette er hovedbetingelsen i Guds arbeid. Kan barn fødes uten smerte? Kan der bli fødsel uten fødselssmerte? Allikevel, hvor mange er det ikke som forventer *det* på det åndelige område som ikke er mulig på det naturlige! Å, mine brødre, intet, absolutt intet uten nød for sjelers frelse vil bringe fram åndelige barn! Finney forteller oss at han ikke hadde et ord å si, han kunne bare sukke og gråte når han ba til Gud for en ufrelst sjel. Det var virkelig forbønn.

Kan vi ha smerter for et barn som holder på å drukne; men ikke for en døende sjel? Det er ikke vanskelig å gråte når vi oppdager at vårt lille barn holder på å gå under vannflaten for siste gang. Da kommer lidelsen ganske uvilkårlig. Ikke er det vanskelig å lide når vi ser kisten, som inneholder alt det vi elsket på jorden, blir båret ut fra heimen. Å nei, i slike tider er det ganske naturlig at tårene flyter. Men å! Tenk å oppdage og vite at sjeler, dyrebare mennesker, holder på å dø rundt omkring oss, idet de er iferd med å gå til det ytterste mørke og fortvilelse,

evig fortapte, og allikevel ikke føle noen lidelse, ikke gråte noen tårer, ikke kjenne noen smerte! Hvor kalde våre hjerter er! Hvor lite kjennskap vi har til Jesu medfølelse! Og dog kan Gud gi oss dette, og feilen er vår hvis vi ikke har det.

Jakob, husker du, kjempet inntil han fikk seier. Men å, hvem er det som gjør det i dag? Hvem er det som virkelig lider i bønn? Hvor mange, endog av våre mest åndelige kristne ledere er det ikke som er tilfreds med å tilbringe en halv time om dagen på kne, og så er de stolt av den tid de har gitt Gud! Vi forventer ekstraordinære resultater, og ekstraordinære resultater er virkelig mulige; tegn og under vil følge, men bare gjennom ekstraordinær virksomhet i åndens rike. Herav ser vi at intet uten en vedvarende kamp og forbønn for sjeler, time etter time, dager og netter i bønn, vil noensinne nytte. Derfor: Kle eder i sørgedrakt og klag, I prester! Jamre eder, I som gjør tjeneste ved alteret! Gå inn og sitt hele natten i sørgedrakt, I min Guds tjenere! Tillys en hellig faste, utrop en festforsamling, samle de eldste, ja, alle som bor i landet, til Herrens, eders Guds hus og rop til Herren! (Joel 1, 13—14). Å ja, Joel kjente hemmeligheten. La oss da legge tilside alt annet, og «rope til Herren».

«Vi leser i våre forfedres biografier, som hadde størst framgang når det gjaldt å vinne sjeler, at de ba timevis i det private. Derfor reiser spørsmålet seg: kan vi få de samme resultater uten å følge deres eks-

empel? Dersom vi kan, da la oss bevise for verden at vi har funnet en bedre veg; men hvis ikke, da la oss i Guds navn begynne å følge dem som gjennom tro og tålmodighet oppnådde løftet. Våre forfedre gråt og ba og kjempet med Herren for synderes frelse og ville ikke hvile før de var slått av Guds ords sverd. Det var hemmeligheten til deres veldige framgang. Når tilstanden var slapp, og der ingen framgang var, kjempet de i bønn, inntil Gud utøste sin Ånd over folket, og syndere ble frelst». («For dem som søker»).

Alle Guds menn er blitt mektige bønnens menn. Solen gikk aldri opp i Kina, er det blitt fortalt oss, uten å finne Hudson Taylor på sine knær. Intet under da at Kina Innland Misjon er blitt så vidunderlig anerkjent av Gud!

Omvendelse er den Hellige Ånds operasjon, og bønnen er den makt som sikrer denne operasjon. Sjeler frelses ikke av mennesket, men av Gud, og ettersom han arbeider som svar på bønn, har vi ikke noe valg uten å følge den guddommelige plan. Bønn beveger den arm som beveger verden.

Å få seier i bønn er ingen lett sak. Bare de som har kjempet med mørkets makter, vet hvor vanskelig det er. Paulus sier at vi har ikke kamp mot blod og kjød, men mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet». (Efes. 6, 12). Og når den Hellige Ånd ber, er det «med usigelige sukk» (Rom. 8, 26).

A, hvor få det er som har tid til å be! Det er tid til alt annet, tid til å sove og tid til å ete, tid til å lese avisen og novellen, tid til å besøke venner, tid til alt annet under solen, men ingen tid til bønn, det viktigste av alle ting, det ene nødvendige.

Tenk på Susannah Wesley som, til tross for det faktum at hun hadde nitten barn, fikk tid til å lukke seg inne i sitt værelse en hel time hver dag, alene med Gud. Min venner, det beror ikke så meget på å *få tid* som å *benytte* tiden. Og vi kan benytte tiden hvis vi vil.

Så nødvendig anså apostlene det å være, at de endog ikke ville tjene ved bordene, men sa: «Vi derimot vil holde ved i bønnen og Ordets tjeneste (Ap. Gj. 6, 4). Og allikevel, hvor mange predikanter er det ikke som er bebyrdet med den finansielle side av arbeidet, og hvor mange av menighetens tjenere er det ikke som forventer at han skal bære den! Intet under da at deres åndelige arbeid er så ubetydelig!

«Og de skjedde i de dager at han gikk opp i fjellet for å be, og han var der hele natten i bønn til Gud.» (Luk. 6, 12). Således fortelles det om Guds Sønn; og hvis det var nødvendig for ham, hvor mye mere da for oss! Å, tenk på det; — «hele natten i bønn». Hvor mange ganger kunne det skrives om oss? Heri lå hans styrke! Heri ligger vår svakhet!

Hvor inderlig de gamle profeter formaner til et bønneliv. Hør Esaias når han utbryter: «I som minner Herren, unn eder ingen ro! Og gi ikke ham ro før

han bygger Jerusalem opp igjen, og før han gjør det til en lovsang på jorden». (Es. 62, 6—7).

«Mellom forhallen og alteret skal prestene, Herrens tjenere stå gråtende og si: Spar, Herre, ditt folk, og overgi ikke din arv til vanære, så hedninger får råde over den! Hvorfor skal de si blant folkene: Hvor er deres Gud?» (Joel 2, 17).

Og de formante ikke bare til bønn, men de ba selv. Daniel sier: «Da vendte jeg mitt ansikt til Gud Herren for å søke ham med bønn og ydmyke begjæringer under faste og i sekk og aske. Og jeg ba til Herren min Gud.» (Dan. 9, 3—4). Og Esras brukte også det samme mektige våpen i ethvert vanskelig tilfelle. «Jeg kastet meg på kne», sier han, «og rakte ut mine hender til Herren min Gud». (Esras 9, 5). Deretter følger hans mest bemerkelsesverdige bønn. Nehemias fulgte den samme metode. «Da jeg hørte denne tidende», forteller han, «satte jeg meg ned og gråt og sørget dag etter dag, og jeg fastet og ba for himmelens Guds åsyn». (Neh. 1, 4).

Således brukte også den første menighet å gjøre det. Da Peter var i fengsel, fortelles det at «det ble gjort inderlig bønn til Gud for ham av menigheten», og «der var mange samlet og holdt bønn».

Og nå, i avslutningens tid, kan vi henvende oss til beretningen om Guds handlemåte med sine ærverdige tjenere, og høre hva de har å si om hemmeligheten til resultater. Å, må han legge på oss den inntrengende

bønn og begjæring som hvilte på disse mektige åndens kjemper og fylte dem med sådan smerte!

«John Livingstone tilbrakte hele natten til den 21. juni 1630 i bønn og lesning av Ordet, idet han hadde bestemt å tale neste dag. Etter at han hadde talt en og en halv time, var det noen få regndråper som forurolige folket, men Livingstone fortsatte ennå en time, idet han spurte om de hadde noe ly mot Guds vredes storm. Det var omkring 500 som ble omvendt på stedet». — Livingstone fra Shotts.

«Jeg kjente engang en predikant som hadde en vekkelse fjorten vintrer i trekk. Jeg visste ikke hvorledes det kunne ha seg, inntil jeg så et av hans medlemmer stå opp i et bønnemøte og gjøre en bekjennelse. «Brødre», sa han, «jeg har i lengre tid vært i bønn hver lørdag aften til over midnatt om at den Hellige Ånd måtte falle over oss. Og nå brødre», — så begynte han å gråte — «bekjenner jeg at jeg har forsømt det i to eller tre uker». *Der* var hemmeligheten! Denne forstander hadde en bedende menighet». — Chas. G. Finney.

I en viss by hadde det ikke vært vekkelse i mange år; forsamlingen var nesten utdødd, ungdommen var uomvendt, og tørkeår hersket uavbrutt. Der bodde i en avsidesliggende del av byen en gammel mann som var smed av profesjon, og så stam at det var vondt å høre ham tale. En fredag, mens han holdt på å arbeide alene i sin forretning, ble han meget urolig til sinns for menigheten og de ufrelstes tilstand. Hans

kamp ble så stor at han måtte legge sitt arbeide til-side, stenge forretningen og tilbringe ettermiddagen i bønn.

«Han holdt ut i bønn, og på søndagen besøkte han forstanderen, og sa at han ønsket denne skulle sammenkalle et forhandlingsmøte. Etter en tids betenkning samtykket han, ennskjønt han bemerket at han fryktet for at få ville møte fram. Samme aften bestemte han møtet i et stort privathus. Da kvelden kom, samledes flere enn der var sitteplasser til i huset. Alle var stille en tid, inntil en synder brast i gråt og sa at dersom noen kunne be, om de da ville be for ham. En annen fulgte, og en tredje og ennå en til, inntil man fant at folk fra hele byen var sterkt overbevist. Og hva som var mest bemerkelsesverdig var at de alle henførte tiden for sin syndsoverbevisning til den time da den gamle mann ba i sin forretning. En mektig vekkelse fulgte. På denne måte ba denne gamle, stammende mann seg igjennom og hadde makt med Gud som en fyrste». — Chas. G. Finney.

«Jeg har bedt til Gud i dag i flere timer ute i skogen for sjelers frelse: Han vil gi dem. Jeg kjenner hans tegn. Jeg skal få sjeler i kveld. Jeg tror at du skal bli en av dem.» Kvelden kom, og med den en slik kraft som jeg aldri hadde kjent. Rop om nåde lød over hele lokalet. «Før talen var over, falt jeg, sammen med mange andre, på kne og anropte om frelse». — En som ble omvendt ved Thos. Collin's virke.

«Jeg dro tilbake til mitt ensomme sted i fjellene. Jeg gråt mye da jeg bønnfalt Herren om å gi meg sjeler». — Thos. Collins.

«Jeg tilbrakte fredag i faste, betraktning og bønn om hjelp til søndagen. Omtrent midt i talen ropte en mann ut; ved dette rop strømmet min sjel over. Jeg falt ned for å be, heller ikke kunne vi tale noe mer på grunn av rop og tårer over hele lokalet. Vi fortsatte med forbønn, og frelsen kom». — Thos. Collins.

«Han henga seg selv til bønn. Skog og ensomme steder ved vegkanten ble hans bønnerom. I slike stunder fløy tiden ubemerket bort. Han stanset ved fjellknatter på avsides liggende steder for å be, og Herren møtte ham der så timen forsvant i ett nå. Sterk ved slike påfyllinger kunne han med frimodighet holde fram korset og var villig til å bære det». — Thos. Collins liv.

«Det knuget meg ned i min store lidelse. Når jeg kom tilbake til mitt værelse, følte jeg som om jeg ville segne under byrden. Jeg kjempet, sukket og stønnet og kunne ikke få samle mine tanker og føre fram min begjæring for Gud, jeg bare stønnet og gråt. Ånden kjempet i meg med usigelige sukk». — Chas. G. Finney.

«Jeg foreslo at vi skulle ha et særlig møte for å be om vekkelse, at vi skulle be ved soloppgang, ved middagstid og ved solnedgang i våre heim og fortsette med det hele uken, og så komme sammen igjen for å se hva vi så videre kunne gjøre. Intet annet

middel ble benyttet for å få vekkelse. Og bønnens ånd ble straks utgytt på en underbar måte over de unge troende. Før uken var omme merket jeg at noen av dem — som forsøkte å ta del på disse bønnemøter — ble ganske maktesløse og ute av stand til å stå på sine føtter, ikke engang å stå på sine knær i bønnerommet, mens andre ble liggende langstrakt på gulvet og ba med usigelige sukk om Åndens utgytelse. Ånden var utgytt, og før uken var omme, var alle møter overfylt til trengsel. Og jeg tror at interessen for evangeliet var likeså stor som noensinne under vekkelsen». — Chas. G. Finney.

«Jeg har ofte sett ham komme ned trappene om morgenen med opphovnede øyne og tårer etter å ha tilbrakt flere timer i bønn. Han pleide straks å komme inn på sitt emne og sine lengsler ved å si: Jeg er et sønderbrutt menneske, ja jeg er et ulykkelig menneske, ikke for min egen skyld, men for andres. Gud har vist meg verdien av dyrebare sjeler, så jeg kan ikke leve uten sjeler frelses. Å, gi meg sjeler, ellers dør jeg!» — John Smiths liv.

«Gud satte meg i stand til å lide i bønnen, så jeg var våt av svette skjønt stedet var kalt og det blåste kald vind. Min sjel var langt borte fra verden, for det gjaldt skarer av sjeler». — David Brainerd.

«Ut på ettermiddagen satte Gud meg i stand til å kjempe inderlig i forbønn for mine venner. Men om natten besøkte Herren meg underbart i bønnen. Jeg tror neppe min sjel har vært i en slik lidelse før. Jeg

følte meg ikke avmektig, for Guds nåde var over meg. Jeg kjempet for mine venner, for innhøstningen av sjeler, for skarer av fattige sjeler og for mange som jeg tenkte var Guds barn, og som jeg kjente personlig på forskjellige steder. Jeg var i en slik sjelenød fra soloppgang til solnedgang at jeg var ganske våt av svette. — David Brainerd.

«Jeg trakk meg tilbake fra bønnen for å samle krefter. I min bønn var jeg så mye borte fra legemet som jeg noensinne har vært i mitt liv. Jeg var i en slik sjeleangst og ba med en sådan iver og pågåenhet, at da jeg reiste meg, følte jeg meg svak og avmektig. Jeg kunne neppe gå oppreist, leddene var så slappe, svetten rant nedover mitt ansikt og legeme, og det syntes som om naturen var i oppløsning». — David Brainerd.

«Bønn må ledsage vår virksomhet såvel som preken. Den som ikke ber for sine tilhørere, preker ikke av hjertet for dem. Dersom vi ikke trenger inn på Gud om at han vil gi dem omvendelse og tro, er vi ikke i stand til å vinne dem for Herren. Paulus gir oss gjentagende eksempler på bønn natt og dag for sine tilhørere». — Richard Baxter.

«Flere medlemmer av Jonathan Edwards menighet tilbrakte hele natten i bønn før han holdt sin berømte preken: «Syndere i den vrede Guds hender». Den Hellige Ånd var så mektig utøst, og Gud åpenbarte seg i sin helhet og majestet under prekenen så at de eld-

ste slo sine armer om kirkens pillarer og skrek: Herre frels oss, for vi glir ned til helvete!»

«Nesten hver aften har det vært rystelse blant folket, og jeg har sett omkring tyve som kom ut i friheten. Jeg tror jeg kunne ha sett mange flere, men jeg kunne ikke finne en bedende mann. Det finnes mange bra folk, men jeg har ikke funnet noen som har kjempet med Gud. Bare på tre små steder var det noen som ba om nåde, og flere måtte vi forlate i stor bedrøvelse». — Wm. Bramwell.

«Dersom det forventede resultat ikke viste seg av hans virksomhet, tilbrakte han flere dager og netter for det meste på sine knær, gråtende og bedende for Gud og minnet ham om sin egen udyktighet i det sjelefrelsende arbeid. Til sine tider var han i store sjelslidelser når han ikke merket noen framgang i menigheten, og han kjempet med Gud i bønn om dyrebare sjeler inntil han fikk se at Jesus ble opphøyd i deres liv». — John Smiths liv.

«Om du tilbringer flere timer i daglig bønn, vil du få se store ting». — John Nelson.

«Han gjorde det til en regel å stå opp av sin seng klokken 24 og sitte oppe til klokken 2 i bønn og samtale med Gud. Så sov han til klokken 4, og da sto han opp og kledde seg». — John Nelsons liv.

«Vær inntrengende og utholdende i bønn. Studium, bøker, veltalenhet, fine prekener er alt sammen intet uten bønn. Ved bønn kommer Ånd, liv og kraft.» — David Stoners memoirer.

«Jeg finner det påkrevd å begynne klokken fem om morgenen med bønn, og benytter så alle anledninger til klokken 22 eller 23 om aftenen». — Wm. Bramwell.

Men må vi gå tilbake til disse mektige Guds menn i fortiden? Er det ikke noen i dag som vil be Gud legge nøden på seg? Kan vi ikke i denne generasjon få en vekkelse som svar på trofast, forventende, vedholdende og utholdende bønn? «Lær oss da, Herre, å *be* og *hvorledes* vi skal be».

4. KAPITEL

Iførelsen av kraft

«Den Hellige Ånd er i stand til å gjøre Ordet like så virkningsfullt nå som i apostlenes dager. Han kan likeså godt frelse hundreder og tusener som en eller to. Årsaken til at vi ikke har mere framgang er den at vi ikke har den Hellige Ånds kraft blant oss som i de første tider.

«Hadde vi bare Åndens besegling på vårt arbeid med kraft, var det ikke så vanskelig med begavelsen. Var en fattig og uten utdannelse og ordene ugrammatikalske, ville ikke det si så mye, bare den Hellige Ånds kraft ledsaget dem. Den ringeste evangelist ville bli mere framgangsrik enn den lærdeste teolog eller den mest veltalende predikant.

Det er den ekstraordinære kraft fra Gud, ikke begavelsen, som fører fram i dag. Det er ekstraordinær åndelig salvelse, ikke ekstraordinær sjelelig kraft, vi behøver. Sjelelig kraft kan fylle et forsamlingshus, men åndelig kraft fyller hele menigheten med nød for sjeler. Sjelelig kraft kan samle en stor forsamling, men det er bare åndelig kraft som vinner sjeler. Det vi behøver er åndelig kraft». — C. H. Spurgeon.

«Om Ånden mangler, kan det nok være visdomsord, men ikke Guds visdom, veltalenhets kraft, men ikke Guds kraft, argumentasjon og skolelogikk, men ikke den Hellige Ånds åpenbarelse, den altoverbevisende logikk som fra den brennende tornebusk eller en slik som overbeviste Saulus foran Damaskusporten. Da Ånden ble utgytt, ble disiplene fylt med kraft fra det høye. Den ulærde tunge kunne bringe motstanderen til taushet og med sin nye ild bane seg vei gjennom flammenes hindringer, drevet av de mektige vinder gjennom skogene». — Arthur T. Pierson.

«Evangeliets budbærere må ha den Hellige Ånds kraft, foruten den er de ikke brukbare i tjenesten. Intet menneske er av naturen skikket for predikantgjerningen ved egen kraft, heller ikke ved menneskelig lærdom og kunnskap, men bare ved den Hellige Ånds kraft. Før han blir ikledd denne, er han ganske uduelig tross hans øvrige betingelser. Derfor skulle apostlene være i stillhet inntil de ble ført denne kraft; de skulle være i Jerusalem inntil de hadde fått det som var lovt dem, ikke før skulle de preke.»

«Dersom de ikke hadde denne Hellige Ånds kraft, hadde de slett ingen kraft. Og når vi derfor ser predikanter som ikke har menneskelig kraft, behøver de kraft fra det høye; og har de ikke noe av den kjødelige kraft, behøver de åndelig kraft, og har de ikke kraft fra jorden eller fra mennesker, behøver de kraft

fra himmelens Gud: det vil si den Hellige Ånds kraft, ellers har de slett ingen kraft.» — Wm. Dell.

Men hvem er det som har denne salvelse i dag? Hvem har erfaringen? Løftet er der, kraften er oppnåelig, og dog arbeider vi den foruten, arbeider i kjødet, lik disiplene som arbeidet den hele natt og fanget intet. Og just så vil det bli med oss. En times arbeid i Ånden vil utføre mere enn et års arbeid i kjødet. Og frukten vil bli ved. Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagner intet». (Joh. 6, 63). «Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd». (Joh. 3, 6). Det er den Hellige Ånds frukt vi ønsker, rent gull uten slagg, og intet mindre. Ikke det som er uferdig, men den ekte sort, som består tidens og evighetens prøve, det slags som vi finner på bønnemøter såvel som på søndagsmøtene. Er dette den sort frukt vi bærer? Er der overbevisning, og kommer sjelene gjennom til Guds barns herlige frihet?

Men er vi iført kraften? Jeg mener ikke om vi «har gjort fordring» på den og reist ut og tenkt at nå har vi den, men har vi *erfaringen*? Dersom det ikke er noen resultater, har vi den visselig ikke. Dersom vi er åndsfylte, vil den Hellige Ånds frukt være der. Folk vil falle ned på våre møter og hulke og bekjenne sine synder for Gud. Tror vi på salvelsen, må vi få se fruktene. «I skal få kraft». Og når Peter fikk den, ble 3000 frelst. Og slik var det med John Smith, Samuel Morris, Chas. G. Finney og andre — der var

frukt. Dette er beviset, dette er tegnet og bare dette. Dersom jeg er en Guds mann iført kraften fra det høye, vil sjelene bli sønderknust under min preken. Er jeg ikke en Guds mann, vil intet utenfor det alminnelige finne sted. La dette være en prøvesten for enhver predikant. Ved dette står vi eller faller vi.

«Jeg ble kraftig omvendt om formiddagen den 10. oktober 1821», skriver Chas. G. Finney. «Om aftenen den samme dag mottok jeg overveldende dåpen i den Hellige Ånd, kraften gikk gjennom både legemet og sjelen. Jeg følte meg straks iført sådan kraft fra det høye, at et ord uttalt her og der til personer, var midlet til deres øyeblikkelige omvendelse. Mine ord syntes lik hvasse piler å feste seg i hjertene. De skar lik et sverd. De knuste hjertene lik en hammer. Skarer kan bevitne dette. Ofte var det bare et ord her og der, uten at jeg erindret det, men det festet seg og frembrakte overbevisning, og ofte resulterte det i øyeblikkelig omvendelse. Til andre tider kunne jeg finne meg selv ganske tom og uten denne kraft. Jeg foretok husbesøk og oppdaget at jeg ikke utøvde noen sjelefrelsende innflytelse. Jeg kunne formane og be med det samme resultat. Under slike forhold tok jeg en dag til faste og bønn, da jeg fryktet for at kraften var veket fra meg, og jeg undersøkte nøye etter årsaken til denne tilsynelatende tomhet. Når jeg således hadde ydmyket meg og bedt om hjelp, kom kraften tilbake over meg med hele sin friskhet. Dette har vært min erfaring i livet.

«Denne kraft er et stort under. Jeg har mange ganger sett hvordan folk ikke kunne motstå Ordet. De mest enkle og alminnelige setninger kunne virke sønderbrytende på menn lik sverd og gjøre dem ganske hjelpeløse som døde mennesker. Somme tider har jeg opplevd at jeg knapt kunne uttale et ord eller si noe i bønnen eller formane uten å beseire dem. Denne kraft synes undertiden å gjennomtrenge hele atmosfæren omkring den person som har den i rikt mål. Ofte vil et stort antall personer i nabolaget bli ikledd denne kraft, når atmosfæren synes å være fylt av Guds liv. Fremmede som kommer inn i den og går gjennom huset, vil øyeblikkelig bli gjennomtrengt av overbevisning om synd og i mange tilfeller omvendt til Herren. Når troende ydmyker seg og innvier seg på nytt til Jesus og ber om denne kraft, vil de ofte motta en slik dåp at de blir midlet til flere sjelers omvendelse på en dag enn i hele deres liv. Så lenge de troende forblir ydmyke nok til å beholde denne kraft, vil omvendelsesgjerningen fortsette inntil byen og bygdene er blitt omvendt til Gud. Det samme er tilfellet med predikegjerningen.»

Hvor er den sjelenød som tilhørte de forbigangne dager, den ømme samvittighet, de søvnløse netter, sukkene og ropene, den fryktelige overbevisning om synd, de fortaptes sukk og tårer? Skulle ønske at Gud ville la oss høre og se de samme ting i vår tid!

Skal vi klandre folket? Er det deres hjerters hårdhets skyld? Ligger feilen der? Å nei, mine

brødre, feilen er vår, vi er de som bør klandres. Var vi hva vi burde være, ville tegnene følge som i gamle dager. Da ville ethvert nederlag, enhver preken som ikke maktet å bringe folket til syndserkjennelse, drive oss på kne til dyp hjerteransakelse og ydmykelse. La oss ikke klandre folket. Dersom våre menigheter er kalde og døve, er grunnen den at vi er kalde. Som forstanderen så folket.

Å, hvor mange det er som har mistet sitt vitnesbyrd eller som aldri har kjent den Hellige Ånds kraft i sitt arbeid! Deres møter er svake, og deres vitnesbyrd er tomt og øde, og det er lite eller intet de utretter for Gud. Å ja, de går igjennom det alminnelige, og undertiden er de meget aktive, men ingen åndelige resultater følger. Sjeler frelses ikke, de troende blir ikke oppbygget i sin tro. Deres preken bringer ingen frukt fram, og forkynnergjerningen er et bedrøvelig feilgrep. Å, hvilken skuffelse i erfaringslivet!

Men takket være Gud, det behøver ikke å være så, for «I skal få kraft» er hans løfte, og «bli i byen inntil I blir iført kraft fra det høye,» er hans befaling.

I Apost. gj. 1, 8 leser vi: «Men I skal få kraft idet den Hellige Ånd kommer over eder». Salvelsen eller iførelsen med kraft er den opplevelse som er resultatet av at den Hellige Ånd kommer over den troende.

Sånne salvelser mottas bare under vedholdende bønn i dyp nød for sjelers frelse. Netter og dager i bønnekamp for menneskesjelers frelse, de utallige bønnetimer som vi finner i David Brainerds liv, de mektige kamper med de åndelige mørkets makter, inntil legemet er vått av svette, som var så alminnelig for John Smith — dette er noe som går mye lengre enn vår tids forkynnelse, men det er det eneste som vil bringe fram frukt og utføre det arbeid vi taler om.

Det er fra disse bønnetimer vi går til vårt arbeid, salvet for svinge Åndens sverd med dødelig virkning. Bønn er hemmeligheten. Intet kan settes i dens sted. Og for hvert særskilt arbeid må der en særskilt salvelse til. Det er ikke bare en sak som gjelder vilje og tro, nei. Å nei! De herlige overnaturlige resultater som jeg taler om, er ikke så lett å oppnå. Det koster og koster fryktelig.

«Alle disse holdt samdrektig ved i bønnen». Iherdig bønn, samdrektig bønn og vedholdende bønn, dette er betingelsene. Og når disse er oppfylt, skal vi sikkert bli iført kraft fra det høye. Vi kan ikke vente at kraften skal falle over oss bare fordi vi en gang våkner opp og ber om den. Heller ikke kan en menighet vente å få Åndens åpenbarelse uten at de alle er med i bønnen og med «endrektighet» venter og ber som om det gjaldt bare den ene.

«Det er bare ved å være stille foran nådens trone at vi kan bli iført den hellige ild, og den som forblir i stillhet der som en troende, vil få ilden og komme

fram fra stillheten med Gud, med tegnene på hvor han har vært. For den troende sjel, og fram for alt for enhver arbeider i Herrens vingård, er det den eneste veg til åndelig kraft å være stille for Guds nådetrone og der få sin dåp.

«Dersom du derfor ønsker å få din sjel gjennomtrengt av Guds ild, så at de som kommer i dens nærhet kan føle noen underlig innflytelse fra deg, må du holde deg nær til ildens utspring, til Guds og Lammets trone, og således stenge deg selv ut fra verden, den kalde verden som så lett stjeler ilden fra oss. Gå inn i ditt lønnkammer, lukk døren, og forvent der åndsdåpen; da skal ilden fylle deg, og når du så kommer ut, vil den hellige kraften følge deg, du vil ikke lenger arbeide i din egen styrke, men i den Hellige Ånds kraft.» — Wm. Arthur.

Det er mange som lever i en falsk erfaring, de tror de er i salvelsen, men er det ikke. Alt hva jeg kan si er at beviset mangler. Om de var salvet, ville de samme ting skje som fant sted hos dem som virkelig var salvet og vitnet derom. Dersom alle som i dag bekjenner at de er døpt og fylt av den Hellige Ånd, var det virkelig, ville hele landet bli satt i brann. Ja, om det bare var én mann eller én kvinne som hadde mottatt salvelsen, ville byen eller bygden i kilometers omkrets få en mektig vekkelse, og tusener bli bragt til overbevisning om synd og be om nåde. Beviset for salvelsen viser seg i fruktene. Tegnet på at Elias' ånd var falt på Elisa, var den

kjennsgjerning at han også kunne slå Jordans vann så det delte seg.

«Hvorfor er det så vanskelig å få den?» spør du. Hvorfor? Fordi Gud vil ikke utgyte sin Ånd over kjødet. Han må få utføre sin gjerning i oss først, og i alminnelighet tar det en lang tid, for vi vil ikke at han skal få sin veg med oss. Vårt eget rykte, vår kjærlighet eller ros eller en eller annen synd stenger ham ute hver gang han forsøker. Han får ikke ydmyke oss, ikke bøye våre hjerter fordi vi ikke vil overgi oss.

Eller fordi han ikke kan stole på oss om han gir oss en sådan ære. Han ser vi vil bare lide skibbrudd på den. O, så sørgelig at menn og kvinner som ble brukt til store vekkelser under Åndens salvelse, og som førte hundreder av sjeler til Gud, men som mistet denne herlige velsignelse og fortsatte deretter å arbeide i kjødet til ingen nytte! De satte ikke pris på det, de ble oppblåst og stolte ,de tillot en liten synd å komme inn, og den Hellige Ånd ble bedrøvet og forlot dem, lik Samson i gamle dager, og de mistet sin kraft. Før når de forkynte Guds ord, ropte sjeler høyt om nåde under en forferdelig overbevisning om synd. Nå må de be og nøde, møtene er døde og kalde, mens bare en håndfull er med, og selv disse er ikke den Hellige Ånds frukt.

Det gjenstår bare å nevne noen vitnesbyrd fra slike som var iført kraft for å overbevise os om er-

faringens virkelighet. Og når Gud kunne gi den til en eller flere, kan han gi den til alle.

«I tretten år,» sier Evan Roberts, «bad jeg om Ånden, og på denne måte ble jeg ledet til å be. William Davis, menighetstjeneren, sa en aften på et møte: Husk å være tro. Tenk om Ånden falt, og du var fraværende? Kom Tomas i hu! Hvor mye han tapte!

«Jeg sa til meg selv: Jeg vil ha Ånden. Og tross alt slags vær og alle hindringer gikk jeg til møtene. Ofte så jeg andre gutter med båter på vannet, og jeg ble fristet til å vende om og gå med dem. Men nei. Jeg sa til meg selv: Tenk på din bestemmelse, og jeg fortsatte. Jeg gikk stadig til bønnemøtene i de ti eller elleve år jeg bad om vekkelse. Det var Ånden som drev meg til å tenke slik.»

En formiddag som Evan Roberts besøkte et møte, bad evangelisten at Herren ville «bøye oss». Ånden syntes å si til Roberts: «Du behøver å bli bøyet.» Og han beskriver sin erfaring på følgende måte: «Jeg følte en levende kraft komme inn i mitt bryst. Dette ble sterkere og sterkere, og jeg var nær ved å briste. Det var som det kokte i mitt bryst. Det som kokte mest i meg var dette vers: «Men Gud viser sin kjærlighet mot oss». (Rom. 5, 8). Jeg falt på mine knær med armene over benken like foran meg; tårene og svetten rant, og jeg tenkte at blodet perlet fram.» Noen venner kom for å tørke hans

ansikt, men han ropte ut: «O, Herre, bøy meg! Bøy meg!» Så kom plutselig herligheten.

Roberts tilføyer: «Deretter ble jeg bøyet, en bølge av fred kom over meg, og forsamlingen sang: Jeg hører velkomst røst. Og mens de sang, tenkte jeg på alle dem som skal bøye seg på dommens dag, og jeg ble fylt med medfølelse for dem, jeg gråt.

«Fra nå av ble nøden for sjelers frelse lagt på mitt hjerte. Fra den tid var jeg brennende med det ene ønske å dra gjennom hele Wales, og om det var mulig å betale Gud for anledningen til å dra.»

Slik var Evan Roberts' erfaring, Guds utvalgte redskap i den store welske vekkelse. La oss nå lytte til vitnesbyrdet fra John Wesley og Christmas Evans:

«Omkring klokken tre om morgenen som vi holdt ved i stadig bønn, kom Guds kraft mektig over oss, mange brøt ut i stor fryd, og mange falt ned på gulvet. Så snart som vi kom til oss selv igjen etter forundringen over Herrens nærværelse, brøt vi alle ut i én røst: Vi priser deg, Gud, vi erkjenner deg å være Herren.» — John Wesley.

«Jeg var trett av et kaldt hjerte over for Kristus og hans offer og den Hellige Ånds gjerning — kald i hjertet, på prekestolen, i bønnekammeret og i studerværelset. Femten år tidligere følte jeg at mitt hjerte var brennende i meg, som om jeg gikk sammen med Jesus til Emmaus.

«En dag, som jeg aldri skal glemme, skulle jeg gå opp til Cater Idris, da følte jeg en sånn trang til å

be, selv om hjertet var verdslig. Da jeg hadde begynt i Jesu navn, følte jeg snart at det var likesom lenken løsnet, og hjertets hårdhet ble bløtere, og som jeg tenkte, var det som fjellets is og snø smeltet i meg.

«Dette vakte tilliten i min sjel til løftet om den Hellige Ånd. Jeg følte hele mitt sinn bli løst fra det store fangenskap, tårer fløt rikelig, og jeg følte trang til å takke for Guds velsignede besøk ved å fornye min sjel og gi meg tilbake frelsesfryden, og at han ville besøke menigheten og særlig alle predikanter i distriktene.

«Denne kamp varte i tre timer; den gikk høyere igjen og igjen, lik den ene bølge etter den andre, eller som en flodbølge drevet av en sterk vind, inntil mitt legeme ble svakt av gråt og rop. Således overgav jeg meg selv til Kristus, både legeme og sjel, evner og arbeid — hele mitt liv — hver dag og hver time som jeg hadde igjen, alle mine bekymringer overlot jeg til Kristus.

«Fra den stund kunne jeg forvente Guds godhet mot menighetene og meg selv. På det første møte etter dette følte jeg som om jeg var blitt forflyttet fra de kalde og øde frostegner til Guds løfters grønne marker. Den tidligere bønnekamp med Gud og lengselen etter sjelers frelse som jeg hadde i Leyn, hadde jeg nå fått tilbake. Jeg hadde fått tak på Guds løfter.

«Resultatet var, da jeg kom heim, at det første som tiltrakk seg min oppmerksomhet, var at Ånden virket

også blant brødrene i Anglesea, og drev dem til bønn, og især to av menighetstjenerne, som var særlig pågående i sine bønner til Gud om å besøke oss i sin nåde og gjøre sitt nådes ord virksomt iblant oss til synderes omvendelse».

Nå tilsynelatende styrket ved en ny ånd med «kraft i det innvortes menneske», virket han med fornyet kraft og iver. Og ny herlig velsignelse var over hans gjerning. I løpet av to år ble hans ti virksesteder i Anglesea forøket til to og tyve, og seks hundre medlemmer ble lagt til den menighet han betjente. — Christmas Evans.

La Ånden falle over oss som fordum,
der hvor disiplene på salen satt,
la samme ild fra himlen falle på oss
som bor i kristenhetens lunkne natt!

La Ånden falle over oss som fordum,
da Peter talte til en hedning'flokk,
gi kraften ved ditt ord og spreng du mørket,
så alle finner i din gave nok.

La Ånden falle over oss som fordum,
da skarer frelstes i Jerusalem,
la Åndens kraft iblant oss atter merkes,
så ilden tentes i «de tusen hjem».

La Ånden falle over oss som fordum,
da syke helbred fikk og døde liv;

vi ber deg innerlig som dem på salen,
kom snart og kraften av din nåde gi!

Vekk, kjære Jesus, dem som alt har slumret
et stenkast bort fra deg i tunge bånd,
kom til oss atter som du fordum gjorde,
og legg på oss din gjennomstungne hånd!

5. KAPITEL

Overbevisning

Det er en ting som alltid har kjennemerket store vekkelser i forrige tider, og det er en dyp og grundig overbevisning om synd. Og dette er et av de viktigste kjennetegn som mangler i vår tid.

Hvor skuffende mange av vår tids metoder er i vekkelsesarbeidet! Hvor hul og uvirkelig sammenlignet med Åndens ekte arbeid! Alt dette fremmede, lokkende, nødende, det å reise seg, rekke opp hånden, komme fram til plattformen o. s. v., alt slikt offentlig skue, som brukes i de moderne kampanjer, kan være bare kjødelig.

Ikke så å forstå at det å nøde folk er ubibelsk. Det være langt fra! Men uten overbevisning er det fruktesløst. Og de moderne vekkelser med et islett av uærbødighet, slengeord, uttrykk som bedrøver Ånden, verdslig reklame, kan på ingen måte føre fram til overbevisning om synd og åndelige resultater.

Hvor det er overbevisning om synd, er det ikke nødvendig å nøde, lokke eller presse folket med en kjødelig kraft, syndere vil komme uten å bli tvunget, de kommer fordi de må. De som går heim fra et møte, ute av stand til å spise eller sove på grunn av overbe-

visning om synd, behøver ikke å bli lokket eller nødet til å søke frelse.

I den moderne vekkelse anmoder evangelisten folket om å motta Kristus, og det er rett nok. O, at vi kunne få høre syndere rope til Gud om frelse! Folk mottar frelsen i vår tid på en slik kald, formell, likegyldig og forretningsmessig måte, som om de skulle gjøre Gud en tjeneste ved å nedlate seg til å motta hans frelsestilbud. Deres øyne er tørre, de mangler overbevisning om synd, heller ikke er der noe tegn på anger og sønderknuselse. De ser på det som noe mandig de gjør. Men hvor er overbevisningen? Bare de kom med bøyde hjerter, brutte og sønderknuste, kom med den syndbetyngede sjels rop: «Gud vær meg synder nådig!» kom skjelvende med det brennende spørsmål om liv og død som den filippinske fangevokter: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?», hvilke omvendelser det ville bli!

Men i vårt tyvende århundres vekkelseskapanjer er dette ikke tilfellet. Folk nødes til å bli frelst før de vet at de er fortapt, å tro før de er overbevist om sin nød. Frukten innsamles før den er moden, og da vet vi at arbeidet er dårlig utført. Dersom vi ønsker å få den Hellige Ånds frukt, må Gud bearbeide jordbunnen; den Hellige Ånd må overbevise om synd før mennesket kan virkelig tro. Det er i sin orden å få folk til å tro når Gud har gjort sin gjerning i hjertet, men først må de føle sin nød.

La oss vente inntil Guds ånd har gjort sin del før vi sier: «Tro på den Herre Jesus så skal du bli frelst.» La oss først få se tegnene på overbevisning som hos den filippinske fangevokter. Og når deres sjeleangst er så dyp at de nødes til å utbryte høyt: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?», da vil vi forstå at de er rede til å formanes til å stole på og tro på Kristus, ikke før.

Det er en forkynnelse som er svært populær i vår tid, og som synes å utelukke både overbevisning om synd og omvendelse fra frelsens orden. Og dette fordrer fra syndere bare en forstandsmessig bekreftelse på skylden og synden og en forstandsmessig bekreftelse på Kristi forsonings tilstrekkelighet, da sier de til synderen at han kan gå i fred og være viss på at den Herre Jesus har gjort alt vel mellom hans sjel og Gud. Således roper de om fred, når det ingen fred er.

Slike flyktige og falske omvendelser som dette kan være årsaken til at mange bekjennere vanærer Gud og bringer skam over menigheten ved sitt selvmotsigende liv, og enden på det hele blir et liv i verdslighet og synd. Hele Guds frelsesråd må holdes fram. Ved loven kommer syndens erkjennelse. Synden må føles før det kan bli sorg over den. Syndere må sørge før de kan bli trøstet. Virkelige omvendelser er det vår tid mangler. Omvendelser av den art som det engang var, og skal bli igjen når menigheten ryster av seg døsigheten, legger beslag på Guds kraft og bringer tilbake den gamle styrke. Da vil, som i

gamle dager, syndere synke i kne av redsel for Herren». — J. H. Lord.

Kunne det falle oss inn å sende bud etter lægen før vi ble syk! Nøder vi folk som er friske og sterke til å skynde seg til lægen? Ber den mann som er flink til å svømme, den som står på land om å redde seg? Visselig ikke! Men la de syke komme, og vi føler straks vår nød og sender bud på lægen. Vi vet at vi behøver et lægemiddel. Når vi føler at vi synker, forstår vi at vi holder på å drukne, og da ber vi om hjelp. Og hvilken lidelse vi føler når vi således synker, og vi vet at dersom ingen redder oss, er vi redningsløst fortapt!

Slik er det med en fortapt sjel. Når et menneske er overbevist om sin fortapte tilstand, vil det rope ut i sin bittre hjerteangst: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?» Han behøver ikke å nødes eller lokkes, det er for ham et spørsmål om liv og død, og han er villig til å gjøre hva som helst for å bli frelst.

Så du forstår jeg taler ikke om en evangelisk kampanje. Det er som oftest menneskeverk og undertiden fullstendig så. Men denne slags vekkelse — å den er herlig! Alt, alt er av Gud! Mennesket får ingen ære her. Og så forskjellige som disse spesielle evangeliske møter er! Stor bevegelse, mye utvortes glede, mange omvendelser rapporteres, og så — et tvilsomt resultat, en falsk beretning. Denne «mottagelse av Kristus» uten overbevisning, er hodetro, men ingen ny fødsels erfaring — hvilken bespottelse det er!

Det er denne mangel på overbevisning som resulterer i en tvilsom vekkelse, og gjør arbeidet uferdig. Det er en ting å holde opp hånden og undertegne et «beslutnings-kort», men det er en ganske annen sak å bli frelst. Sjelene må føres inn i en klar og varig frihet, om verket skal bli stående. Det er en ting å ha hundreder nyomvendte under kampanjens begeistring, men det er en annen ting å komme tilbake fem år senere og finne dem fremdeles der.

John Bunyan forsto det godt når han skildrer Kristen med den store bylten av synd på ryggen, og beskriver hans sjelearbeid inntil han blir den kvitt ved korsets fot.

Gud har verdsatt sitt eget ord. Han kaller det en «ild», «en hammer» og et «sverd» Ilden brenner, et slag av hammeren skader, mens et sår av et sverd bringer smerte. Og når hans ord blir forkynt i Åndens kraft, vil det frembringe de samme resultater. Det vil brenne som en ild, slå som en hammer og trenge igjennom som et sverd, og den åndelige eller den mentale smerte vil bli likeså smertefull og virkelig som den fysiske. Hvis ikke — ja da er det noe galt enten med forkynneren eller budskapet.

«Dersom en person som hadde begått en fryktelig forbrytelse, ble plutselig arrestert, og hans synd holdt fram for hans samvittighet av lovens håndhever og med Guds ord: Du er mannen, ville det være ganske naturlig om forbryteren ble blek, famlende i sin tale, skjelvende og vise alle tegn på virkelig lidelse og

store smerter. Da den stolte assyriske hersker, Belsasar, så skriften på veggen, ble hans ansikt annerledes; hans tanker forferdet ham, og hans lenders ledemot slappedes. Og virkningene har aldri vært stemplet som unaturlige. Hvorfor skulle det da synes underlig at syndere, som på en kraftig måte er blitt vakt opp av Guds Ånd, og som er dypt bekymret over sine forbrytelser og føler at helvetes luer venter på dem, hvorfor skulle det være unaturlig for slike personer å oppdage de allarmerende virkninger av den lidelse og kamp de føler i sitt indre?» — Memoir of Wm. Bramwell.

Slik har Guds vitners erfaring vært i alle århundreder I enhver vekkelse har det vært en dyp overbevisning om synd. Somme beretninger lyder i sannhet underfulle for dem som ikke kjenner til noe annet enn det tyvende århundres vekkelser. Følgende tildragelse var alminnelige for disse menn:

«Midt under prekenen ropte en mann høyt. Jeg falt på kne, preke kunne vi ikke mere for rop og tårer over hele kapellet». — Thos. Collins.

«Prekenen var oppslukt til seier. Søkende forlot sine benker, og uten at noen oppfordret dem kom de fram til plattformen og kastet seg på kne». — Thos. Collins.

«En kveker som sto og så på, ble ikke lite ubehagelig berørt av disse menneskers oppførsel, han bet sine lepper og rynket sin panne Da falt han ned som om han var rammet av lynet. Den lidelse han hadde,

var endog forferdelig å se. Vi ba Gud at han ikke ville tilregne ham noe, og om en stund løftet han opp sitt hode og ropte: Nå vet jeg at du er en Herrens profet». — John Wesley.

«J. H. var en rettlinjet mann både i ord og gjerning, en som til stadighet deltok i bønnemøter og nattverden, ivrig for kirken og imot dissentere av alle samfunn. Da det ble ham fortalt at mange fikk underlige anfall på møtene, kom han for selv å se og dømme. Han ble enda mere utilfreds enn før, og gikk for å besøke sine bekjente, den ene etter den annen, til klokken var ett om morgenen, og arbeidet av alle krefter for å overbevise dem om at dette var djevelens bedrag.

«Da vi var på heimveg, møtte vi en som fortalte at J. H. var blitt sinnssyk. Han skulle sette seg til bords for å spise middag, men først ville han lese avslutningen av en preken han hadde lånt som *frelse ved tro*. Da han leste den siste side, falt han av stolen og begynte å hyle forferdelig, og støtte seg mot gulvet.

«Naboene ble varslet og samlet seg ved huset. Mellom klokken 13 og 14 kom jeg inn og fant ham liggende på gulvet; værelset var fullt av folk som hans hustru ikke ville ha inn, men han skrek høyt at de skulle komme inn, ja hele verden, og se den rettferdige Guds dom. To eller tre menn holdt ham så godt de kunne. Plutselig festet han sine øyne på meg, rakte hånden ut og skrek: Å; dette er ham om hvem

jeg sa han er en folkeforfører. Gud har overvunnet meg. Jeg sa det var bare bedrag. Men dette er intet bedrag. Derpå skrek han ut: O, du djevel! du forbannede djevel! ja, du legion av djevler! du kan ikke forbli. Kristus skal drive deg ut! Jeg vet hans arbeid er begynt. Slit meg i stykker om du vil, men du kan ikke skade meg. Derpå kastet han seg på gulvet igjen, brystet hevet seg som om han skulle dø, og store svettdråper perlet ned over hans ansikt.

«Vi gikk alle i bønn, hans kvaler opphørte, og både hans legeme og sjel ble satt i frihet». — John Wesley.

Guds kraft var nærværende. Folk kom for å bli frelst ,og de ble ikke skuffet. Sukk og rop var underbare. Det syntes som om Gud var kommet med forferdelse og makt, ja, som om Ånden gikk gjennom sjelens alle kamre, idet den utgytte seg selv gjennom alle dens evner og ransakte sjelens lønnlige steder. Synden ble avslørt — urodd, samlet og overveid — sjelen gjort urolig til bunnen, dradd sakte, men sikkert til en krise — idet den opphopet alle disse skriftsteder om fordømmelse, det ene etter det andre, inntil sjelen av hele sin styrke ropte ut: Gud vær meg arme synder nådig! Hva skal jeg gjøre for å bli frelst! Here, frels meg, jeg forgår! Å frels! ellers synker jeg ned i helvete. Helbred min sjel, for jeg har syndet mot deg!» — James Caughey.

«Guds kraft syntes å komme over forsamlingen lik et fremfarende veldig vær, og med den en overveldende makt som bøyde alle ned for seg. Jeg sto for-

undret over den kraft som grep nesten hele forsamlingen, og kunne ikke sammenligne det med noe annet enn den uimotståelige kraft og makt av et tordenvær eller med et veldig regnskyll som med tyngde strømmer ned og feier bort alt som kommer i dets veg. Omtrent alle i alle aldre ble bøyd ned dypt grepet, og neppe noen var i stand til å stå seg overfor den underbare påvirkning. Gamle menn og kvinner som hadde vært drikkfeldig i årevis, og barn ikke mere enn seks eller syv år gammel, kom i sjelenød, så vel som mange middelaldrende.

«De hårdeste hjerter måtte nå bøye seg. En ansett mann blant indianerne, som før hadde vært selvsikker og egenrettferdig og syntes alt var vel fordi han visste mere enn mange indianere, og som med stor selvtillit dager før sa til meg at han hadde vært en kristen over ti år, kom nå i forferdelig sjelenød og gråt bittert. En annen mann ut i årene, som hadde vært mordér, trollmann og en bekjent dranker, ble likeledes brakt til å rope om nåde i sin gråt og beklage seg over mye, når han nå så sin synd og elendighet.

Det var alminnelig bønn og rop om nåde overalt i huset, og av mange utenfor, og andre kunne hverken forbli eller gå. Deres nød var så stor, idet enhver var opptatt med seg selv, så at ingen syntes å ta hensyn til dem som var omkring dem, men enhver ba fritt for seg selv». — David Brainerd.

«Kapellet var overfylt. Ordet var levende og kraftig, mange fikk et sting i sitt hjerte og ropte om nåde i sin sjelenød. Etter prekenen var det bønnemøte. Midnatten kom, og de bekymrede var ennå på sine knær, bestemt på å holde ut inntil seieren var vunnet. Etter hvert som den ene og andre fant fred ved troen og gikk, kom det andre og fylte deres plass. Så intens var vekkelsen at selv om lederen var gått, fortsatte dog folket med sine rop og bønner hele natten, og hele den følgende dag og natt; bønnemøtet fortsatte uavbrutt. Det antas at over hundre personer ble omvendt, og mange troende ble fornyet og overga seg selv til Gud for å tjene ham mere helt». — Memoir of Squire Brooke.

«Mens vi var i bønn, ble to av dem som kom inn, vakt og begynte å rope om nåde». — Wm. Carvosso.

«Før hun ble ferdig med å fortelle den glade nyhet, ble hennes søsters hjerte likesom sønderrevet og hun begynte å rope om nåde.» — Wm. Carvosso.

«Mens jeg ba, falt Guds Ånd, og han og hans bedrøvede kamerat ble sønderknust og gråt høyt over sine synder». — Wm. Carosso.

«Mens jeg talte med en gammel kvinne på seksti år, fikk hun et sting i sitt hjerte, og innen kort tid satte Herren hennes sjel i frihet». — Wm. Carosso.

«Når overbevisningen om synd når det høyeste punkt i krisen, er personen hverken i stand til å sitte eller stå, og må på grunn av sin svakhet enten knele eller legge seg ned. Et stort antall personer i denne

by og omegn — og jeg tror i alle nordlige retninger hvor vekkelsen fortsetter — blir slått ned plutselig som om de ikke hadde nerver, lammet og kraftesløs som om de var øyeblikkelig rammet av et børseskudd. De faller under dype sukk, somme med heftige rop — de fleste med en intens og alvorlig bønn: Herre Jesus, vær nådig mot min sjel! Hele legemet skjelver som et aspeløv, noe tungt legger seg over brystet som om en vil kveles, en rystende fornemmelse føles, og en lettelse oppnåes bare ved å rope ut og be inntrengende om frelse. I alminnelighet fortsetter denne legemlige uro og sjeleangst i noen grad inntil tillit til Herren er oppnådd. Da forandres utseendet, tonen og bevegelsene straks. Angsten og frykten blir borte, og takknemlighet, seier og tilbedelse kommer i steden. Språket og utseendet, den store kamp og de høye rop overbeviser oss om — som de selv sier — at de er i en dødsens strid med den gamle slange. Svetten renner av de kjempende, selv håret er vått. Somme må gå gjennom denne prosess flere ganger, andre bare én gang. Matlysten blir borte; mange vil ikke spise på flere dager. Søvnen viker, selv om de må legge seg med lukkede øyne.» — The Irish Rivival, 1859.

Kraften av Herrens Ånd ble så veldig over dem som det fremfarende vær på pinsedag. Somme skrek i sin lidelse, andre — og blant disse var det sterke menn — falt ned på gulvet som om de var døde. Jeg måtte gi opp en sang, og våre stemmer blandet seg

med sukkene fra de mange fanger som ba om befrielse.» — Wm. Burns.

«En vekkelse innbefatter alltid overbevisning om synd fra menighetens side. Frafalne medlemmer kan ikke våkne opp og begynne å gå på den rette veg i Herrens tjeneste uten alvorlig hjerteransakelse. Syndens kilder må brytes opp. I en sann vekkelse kommer alltid de troende under en sådan overbevisning; de ser sin synd i et sådant lys at de undertiden finner det nesten umulig og håpløst å bli antatt av Gud. Det hender ikke alltid i den utstrekning, men det er alltid i en ekte vekkelse en dyp overbevisning om synd, ofte tilfeller som synes ganske håpløse.» — Chas. G. Finney.

Jeg tørster, og jeg lenges å eie mer av Gud,
at nådens strøm må fylle en ringe Jesu brud;
Jeg står på Jesu løfter og ber nå i hans navn:
O, la din nådes strømmer oppfylle alt mitt savn!

Jeg ser at skyer samles med nådens friske regn,
de bringer liv og glede til hver en tørstig egn;
vi har alt fått en forsmak på hva vår Gud formår,
og leve vil bestandig i nådens jubelår!

Se nådens strømmer faller, og havet ruller inn,
en frelsesbølge fyller mitt hjerte og mitt sinn.
Den tar mitt hele vesen og fjerner syndens slagg,
jeg synger: Halleluja! og juble vil hver dag!

Overbevisning

Det kommer, å det kommer, det kommer denne stund,
en mektig frelsesbølge som renser hjertets grunn;
jeg hører bølgen synge, den stiger mer og mer.
å ære, halleluja! — mon dette himlen er?

6. KAPITEL

Hindringer

Det er bare én hindring som kan stenge kanalen og fortrenge Guds kraft, og det er *synd*. Synd er en stor stengsel. Den alene kan hindre Åndens gjerning og stenge for en vekkelse. «Hadde jeg urett for øye i mitt hjerte, så ville Herren ikke høre», sa David (Sal. 66, 18). Og i Esaias 59, 1—2 har vi disse betydningsfulle ord: «Se, Herrens hånd er ikke for kort til å frelse, og hans øre er ikke for tunghørt til å høre. Men eders misgjerninger har gjort skilsmisse mellom eder og eders Gud, og eders synder har skjult hans åsyn for eder, så han ikke hører». Således ser vi at synden er den store stengsel, og derfor må den bort. Heller ikke er der noe annet å velge. Der fins ikke noe kompromis. Gud vil ikke virke så lenge det finnes skjult synd.

I Hoseas 10, 12 leser vi: Så eder en sæd, som rettferdigheten krever, få eder en høst etter kjærlighetens bud, bryt eder nytt land! For nå er det tiden til å søke Herren, til han kommer og lar rettferdighet regne over eder». Og i 2. Krøn. 7, 14 er løftet betinget og grunnet på uforanderlige betingelser: «Og så mitt folk, som er kalt med mitt navn», sier Herren,

ydmyker seg og ber og søker mitt åsyn og vender om fra sine onde veger, så vil jeg høre fra himmelen og forlate deres synd og læge deres land». Herav går fram at intet mindre enn et sønderknust hjerte over synd, full bekjennelse og erstatning vil tilfredsstille Gud. Synden må helt forsakes.

Og ikke bare sorg over syndens følger og straff, men sorg over synden mot Gud. Helvete er fullt av anger, men bare for straffens skyld, der er ikke noen virkelig sønderknuselses. Den rike mann uttalte ikke et ord om bedrøvelse over sin synd mot Gud. (Luk. 16, 29—30). David derimot, skyldig både i mord og hor, så sin synd som gjort mot Gud alene (Sal. 51 ,6). Bare anger er ikke virkelig bedrøvelse til omvendelse. Judas angret også, men det ble ikke noen omvendelse.

Gud er selvfølgelig i stand til å gi et angrende og sønderknust hjerte, en bedrøvelse som vil føre til bekjennelse og forsakelse av synden Og intet mindre vil gjøre det. «Offere for Gud er en sønderbrutt ånd; et sønderbrutt og sønderknust hjerte vil du, Gud ikke forakte». (Sal. 51, 19). «Den som skjuler sine misgjerninger, har ingen lykke, men den som bekjenner dem og vender seg fra dem, finner miskunnhet». (Ord. 28, 13). «Bare erkjenn din misgjerning, at du er falt fra Herren din Gud.» (Jer. 3, 13).

Her er tre slags bekjennelser som må gis akt på:

1. Privat bekjennelse; for hvor synden er begått mot Gud alene, behøver den ikke bekjennes for andre enn Gud. (1. Joh. 1, 9; Sal. 82, 5).

2. Personlig bekjennelse; for hvor synden er begått mot en annen, må den bekjennes ikke bare for Gud, men også for den person som har lidt urett. Heller ikke vil det bli noen fred før bekjennelsen er gjort, og tilgivelsen er mottatt. (Matt. 5, 23, 24).

3. Offentlig bekjennelse; for hvor synden er begått mot menigheten, det vil si hele forsamlingen, en klasse, organisasjon eller en samling av folk, må bekjennelsen være offentlig likesom synden er det.

Så lenge som synden blant Guds folk er dekket over og ikke bekjent, vil Guds Ånd ikke kunne sende noen vekkelse. Folk må komme i et rett forhold til hverandre og til Gud.

En aften etter et hjerteransakende møte kom en ung mann fram til plattformen, og idet han vendte seg mot forsamlingen kom han med en overraskende bekjennelse at han hadde stjålet og brukt penger som ikke tilhørte ham; hvoretter han gikk inn i bønnerommet og gjorde opp med Gud. Han hadde vært kasserer for to organisasjoner og hadde øslet bort nesten alt som var betrodd ham.

Det er en alminnelig erfaring å finne knelende sjeler ved plattformen som kaller på Gud med tilsynelatende stor sjeleangst, men får intet. Og det er like så alminnelig for grupper av folk å samles om aftenene til bønn om vekkelse uten å få sine bønner besvart. Hva er det i vegen? La Guds ord svare: «Eders misgjerninger har gjort skilsmisse mellom eder og eders Gud, og eders synder har skjult hans åsyn, så

han ikke hører». Herav ser vi at vi først må erkjenne våre synder, og rette på det som har vært galt, se å få stenene bort og be i tro og forventning av velsignelsens vannstrømmer.

La oss nå ta våre synder en for en og behandle enhver av dem for seg selv. Og la oss gjøre oss selv følgende spørsmål:

1) Har vi *tilgitt* enhver? Er der noe kiv, forakt, hat eller fiendskap i våre hjerter? Bærer vi på misunnelse i våre hjerter, og har vi nektet å la oss forlike?

2) Blir vi *vrede*? Er der noe som reiser seg i oss? Er det sant at vi mister vår fatning? Legger vreden sitt tak på oss til sine tider?

3) Er det noen følelse av *sjalusi*? *Når andre blir* foretrukket framfor oss, gjør dette oss misunnelig og ubehagelig? Blir vi sjalu på dem som kan be, tale og gjøre tingene bedre enn oss?

4) Blir vi utålmodige og *irritert*? Er det småting som gjør oss heftig og tirrer oss? Eller er vi snille, behersket og uberørt under alle omstendigheter?

5) Blir vi snart *støtt*? Når andre ikke bemerker oss og går oss forbi uten å tale til oss, skader det oss? Dersom andre foretrekkes og vi blir satt til side, hvordan føler vi da?

6) Er der noe *hovmodig* i våre hjerter? Er vi oppblåst? Tenker vi mye på vår egen stilling og begavelse?

7) Har vi vært *uærlige?* Er vår forretning i orden og uklanderlig? Gir vi en meter for en meter, ti kroner for ti kroner?

8) Har vi *baktalt* andre mennesker? Skader vi andres karakter? Er vi sladderhanker, og har det travelt med andre?

9) Øver vi en ubarmhjertig *kritikk* hård og streng? Finner vi alltid feil og leter etter andres skrøpeligheter?

10) *Stjeler* vi fra Gud? Har vi stjålet tid som tilhører ham? Har vi holdt våre penger tilbake?

11) Er vi *verdslige?* Er vi opptatt med dette livs glitter, pomp og prakt?

12) Har vi *stjålet?* Tar vi småting som ikke tilhører oss?

13) Nærer vi en *bitter* ånd overfor andre? Er det hat i våre hjerter?

14) Er vårt liv fylt med *lettferdighet* og *lettsindighet?* Er vår oppførsel usømmelig? Ville verden slutte av våre handlinger at vi var på deres side?

15) Har vi gjort noen urett eller unnlatt å *gjøre det godt igjen?* Eller har Sakkeus' ånd grepet oss? Har vi gjort godt igjen de mange små ting som Gud har vist oss?

16) Er vi *bekymret* eller nervøse? Klarer vi ikke å stole på Gud for våre timelige og åndelige behov? Holder vi bestandig på å gå over broer før vi kommer til dem?

17) Gjør vi oss skyld i *syndige tanker*? Tillater vi vår ånd å gjemme på urene og vanhellige forestillinger?

18) Er vi *sanne* i våre uttalelser, eller overdriver vi og befordrer falske inntrykk? Har vi løyet?

19) Er vi skyldig i *vantroens* synd? Tross alt han har gjort for oss, tror vi enda ikke på løftene i hans ord?

20) Har vi gjort oss skyldig i den synd som kalles *sløvhet i bønn*? Er vi forbedere? Ber vi? Hvor mye tid bruker vi på våre knær i bønn? Er bønn blitt en sjeldenhet i vårt liv?

21) Forsømmer vi Guds ord? Hvor mange kapitler leser vi om dagen? Er vi bibelgranskere? Får vi vår forsyning fra Skriftens kilder?

22) Har vi forsømt å *bekjenne* Kristus offentlig? Skammer vi oss ved Jesus? Holder vi vår munn lukket når vi er omgitt av verdslige folk? Vitner vi daglig?

23) Er vi *tynget av nød* for sjelers frelse? Har vi kjærlighet til de fortapte? Er det noen medfølelse i våre hjerter for dem som går fortapt?

Disse ting er både negative og positive hindringer, som stenger for Herrens gjerning iblant hans folk. La oss være ærlige og kalle dem med det rette navn. «Synd» er det ord Gud bruker. Og jo snarere vi innrømmer at vi har syndet og er villig til å bekjenne og vende oss bort fra den, jo snarere kan vi vente at Gud hører oss og virker med sin mektige kraft.

Hvorfor bedra oss selv? Vi kan ikke bedra Gud. La oss derfor få hindringen bort, det som står i vegen, før vi tar et annet skritt. Dersom vi dømmer oss selv, blir vi ikke fordømt.» «Dommen skal begynne med Guds hus.»

Dette har vært vekkelsens historie ned gjennom århundreder. Aften etter aften har det vært prekener uten noen resultater før en av de eldste eller en menighetstjener har brutt ut i lidelse og bekjennelse og gått til den han har gjort urett mot og bedt om tilgivelse. Eller noen kvinne som er en av de ledende, har brutt ut i tårer og offentlig bekjent at hun har baktalt en av de andre søstre eller talt ilde om noen annen i forsamlingen. Når således bekjennelse og erstatning er gjort, og grunnen som har ligget brakk, er oppbrutt, synden avdekket og erkjent, da og først da kommer Guds Ånd over forsamlingen, og en vekkelse går over stedet.

I alminnelighet er det bare én synd, én hindring. Det var så med Akan i Israels leir. Og Gud vil sette sin finger direkte på stedet. Heller ikke vil han ta den bort, før hindringen er fjernet.

La oss derfor først framfor alle bønner be Davids da han sa: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangehånde tanker, og se om jeg er på fortapelsens veg, og led meg på evighetens veg.» Og så snart hindringen er tatt bort, kommer Gud med sin mektige vekkelses kraft.

Ta mitt liv, og la det bli
ofret deg — meg helt innvi!
Ta min hånd og bruk den til
hva du enn utføre vil!

Ta min fot og led du den
kun ad dine stier hen!
Ta min røst, jeg synge vil
glad for deg til strengespil!

Bruk du mine leber så
de om deg kun tale må!
Ta mitt sølv og ta mitt gull,
løs meg helt fra jordens muld!

Ta min tid, så hver en dag
leves må til ditt behag!
Hver talent du ga til meg,
vil jeg bruke kun for deg!

Ta min vilje, Herre god,
jeg den legger for din fot!
Ta mitt hjerte, — det er ditt,
du deri skal herske fritt!

La din sterke pinsevind
gjennomsuse sjel og sinn!
Tend du blot mitt hjerte an
i en hellig himmelbrann!

Vekkelsen vi behøver

Hva jeg har av kjærlighet,
gir jeg deg i evighet.
Ta meg selv, jeg takker til,
at du helt meg eie vil!

7. KAPITEL

Tro

Tro er den nøkkel som åpner døren til Guds kraft. «Ved tro falt Jerikos murer». Og i vekkelsesarbeidet er en av de ufravikelige forutsetninger levende, inngripende tro. «Alle ting er mulig for den som tror».

Den mann som skal brukes av Herren, må få sitt budskap fra himmelen. Gud vil gi ham et løfte. Ikke de alminnelige løfter i Ordet som kan anvennes på mange av hans barn, men et spesielt, umiskjennelig budskap direkte til hans eget hjerte. Et kjent løfte vil kanskje plutselig bli levende og gripe ham på en sådan måte at han vil forstå, at Herren har talt. Vil jeg derfor utføre et nytt arbeid for Gud, må jeg framfor alt gjøre meg selv det spørsmål: «Har jeg noe løfte? Har Gud talt?»

Det var denne guddommelige forvissning som satte profetene i stand til å gå til folket og erklære: «Så sier Herren». Og før Gud på en sådan måte har gitt oss befaling, bør vi heller forbli heime i bønn, ellers kommer han til å si: «Ve over de profeter som løper, jeg har ikke sendt dem!» Men når en mann har hørt noe fra Gud, da vent og vent, for det vil sikkert

komme. Ja, selv om det går år, bare vent, Gud vil oppfylle sitt ord.

Å, hvor herlig, ja frydefullt å høre og kjenne hans røst! Hvilken oppmuntring! Hvilken tro! Hvor hjertet slår i ens indre! Ikke å ta feil av da! Ingen usikkerhet og undren etter dette. Kanskje det har vært bønn i dager og uker om å få vite Herrens vilje. Så kom det fra hans ord ved den Hellige Ånd et budskap, og det ble fullkommen hvile. Ikke at saken er ferdig, men forvissningen er der, Gud har talt, det kan ikke lenger være tvil om det. «Han vil la det komme».

For noen tid siden så jeg i et syn en stor virksomhet i Toronto, og jeg bad angående dette om å få vite Herrens vilje. Endelig en dag talte han. Ja, for annen gang kom hans stadfestende ord. Imidlertid ventet jeg, ventet i bønn og tro, forvisset om at han sikkert ville fullbyrde det. Tre år gikk, tre år med forferdelig prøvelse. Hadde det ikke vært hans løfte, ville jeg ha gått under og mitt store håp feiet bort, men Gud hadde talt, og jeg hadde bare å be: «Gjør som du har sagt.» Da så endelig tre år var gått, begynte han den virksomhet han hadde talt om.

Det fortelles om et sted kalt Filey, i metodismens første tid, hvor den ene predikant etter den annen hadde vært, men til ingen nytte. Landsbyen var som en satanisk festning, og den ene etter den andre

ble drevet vekk, og til sist ble det bestemt ikke å sende flere predikanter dit. Det var håpløst.

Straks før det var endelig bestemt, bad imidlertid den bekjente John Oxtoby, eller som han kaltes «edende Johnny», konferansen om de ville sende ham og dermed gi folket en ny anledning. Det ble de enig om, og noen få dager deretter reiste John. På vegen traff han en kjent person som spurte ham hvor han skulle hen. «Til Filey», svarte han, «hvor Herren vil gjenopplive sitt verk.»

Da han nærmet seg stedet og gikk nedover bakken mellom Muston og Filey, fikk han plutselig en vid utsikt over byen. Så intens var hans følelser at han falt på sine kne under en hekk, kjempet i gråt og bønn om framgang i sin misjon. Det fortelles at en møller som var på den andre siden av hekken, hørte stemmen, stanset og lyttet med forundring og hørte Johnny si: «Du må ikke gjøre meg til en narr! Du må ikke gjøre meg til en narr! Jeg fortalte dem i Bridlington at du ville gjenopplive din gjerning, og du må gjøre det, ellers blir jeg ikke i stand til å vise meg for dem mere, og dernest: hva vil folk si om bønn og tro?»

Han fortsatte å be i flere timer. Bønnekampen var så langvarig og tung, han ville ikke slutte. Han lot sin egen svakhet og uduelighet være en bønn. Til slutt forsvant skyene, herligheten fylte hans sjel, og han reiste seg og utbrøt: «Det er gjort, Herre. Det er gjort. Filey er inntatt! Filey er inntatt!»

Og inntatt var Filey med alt i den, derom var det ingen tvil. Velsignet med kraft fra nådestolen gikk han inn i byen og begynte å synge i gatene: «Vend om til Herren og søk frelse» o. s. v. En flokk av sterke fiskere lyttet. Ualminnelig kraft fulgte med hans tale, hårde syndere gråt, sterke menn skalv, og mens han bad, var det over tolv som bøyde kne og ropte høyt om nåde og fikk den.

Men vet vi virkelig hva det er å be troens bønn? Har vi noen gang bedt slik? «Jeg kjente en far,» skriver Chas. G. Finney, «som var en god mann, men hadde villfarende meninger om troens bønn, og hele hans familie vokste opp uten at en eneste ble omvendt. Til slutt ble hans sønn syk, og det så ut til at han skulle dø. Faren bad, men sønnen ble verre og syntes å sykne hen uten håp for evigheten. Faren bad inntil hans sjelekamp ble uutholdelig. Han bad til slutt (det så ikke ut til at hans sønn skulle leve) og utøste sin sjel som om han skulle få bønnhørelse, inntil han fikk forvissningen om at sønnen ikke alene skulle bli frisk, men også omvendt, ja ikke det alene, men hele hans familie skulle bli omvendt. Han kom inn i huset og fortalte sin familie at sønnen ikke skulle dø. De så med forbauselse på ham. «Jeg sier dere», sa han, «han skal ikke dø. Ingen av mine barn skal dø i sine synder.» Denne manns barn ble alle omvendt noen år etterpå.»

«En prest fortalte meg om en vekkelse blant sitt folk, som begynte ved en ivrig og gudfryktig kvinne

i menigheten. Hun fikk slik nød for sjelers frelse, og gav seg hen i bønn for dem. Hun bad, og hennes nød for dem tiltok, og til slutt kom hun til presten og talte med ham og spurte ham om han ikke ville bekjentgjøre et vekkelsesmøte, for hun følte at det var påkrevet. Presten bad henne gå sin veg, for han følte ikke noen sånn nød. Den følgende uke kom hun igjen og bad ham inntrengende om å bekjentgjøre et sådant møte. Hun var sikker på at noen ville komme, og hun var overbevisst om at Herren ville utgyte sin Ånd. Presten bad henne atter å gå. Og til slutt sa hun til ham: «Dersom De ikke bekjentgjør møtet, kommer jeg til å dø, for det vil sikkert bli vekkelse.» Den kommende søndag bekjentgjorde han et møte og sa, at dersom det var noen som ønsket å tale med ham om sin sjels frelse, ville han møte dem på en sådan aften. Han kjente ikke *en*, men da han kom til stedet fikk han til sin store forundring se et stort antall bedrøvede sjeler.» — Chas. G. Finney.

«Den første lysstråle som brøt fram ved midnattstid og hvilte over menighetene i Oneida County høsten 1825, kom fra en kvinne med svak helbred, og som jeg neppe tror selv har deltatt i noen kraftig vekkelse. Hun kom i nød for sitt land. Hun forstod ikke hvad som feilte henne, men fortsatte å be mer og mer, inntil det så ut til at nøden ville nedbryte hennes legeme. Endelig ble hun fylt med fryd og utbrøt: «Gud er kommet! Gud er kommet! Det er ingen tvil om det, virksomheten er begynt og fort-

setter over hele bygden.» Og virkelig begynte arbeidet, alle i hennes familie ble omvendt, og verket spredte seg over alle deler i landet.» — Chas. G. Finney.

Det fortelles om en invalid som gjorde seg til regel å be om en vekkelse, og det gjorde han daglig for tredve byer og kommuner, og fra tid til tid skrev han i sin dagbok: «Jeg ble i stand til å be troens bønn for — i dag.» Etter hans død spredte vekkelsen seg over enhver av disse tredve byer, omtrent nøyaktig i den orden han hadde nedtegnet navnene. Gud hadde talt, og selv om han ikke fikk oppleve bønnhørelsen, hadde han dog fått forvissningen om at han var hørt.

Tro er således hemmeligheten, troen i Hebreerbrevets ellevte kapitel, troen på Gud, hans gave grunnet på Ordet, direkte til sin tjeners hjerte. En slik tro vil kunne flytte fjell og utføre det umulige. Ikke en overmodig tro uten Åndens vitnesbyrd, en som intet koster, og som når tiden drar ut og intet skjer, hurtig svinner bort, men troen på Gud, født under smerter og utholdende bønn i nød for sjelers frelse. Denne tro vil heve seg over mismotets og motgangens stormer og fortsette å brenne klart, mens den venter på oppnåelsen av sitt mål. Å, at vi hadde slik tro idag!

På vakt langs lysets høydedrag
der kristne helter stå,

Gud fører striden fram til seir
før natten faller på.
Imot den ondes hele hær
all kraft skal settes inn;
for troen seierstegnet er,
dra fram og seier vinn.

Hans banner over oss er reist,
vårt sverd er Herrens ord.
De hellige har vegen vist
med sang og triumf stor.
Ved tro de lik en hvirvelvind
gikk fram mot løgn og vold,
den tro som døden overvant,
den er vårt blanke skjold.

På alle sider kamp vi ser
og motstand vepnet sterk,
de søker oss å rive ned,
men fremad går hans verk.
Med frelsens hjelm så ren og god,
og sannhets belte på,
alt ondt skal skjelve for vår fot,
for Gud vil med oss gå.

8. KAPITEL

Hjertelengsel etter vekkelse

Kanskje den mest fruktbringende måte å fortelle hvordan Gud har virket i vår midte, ville være å sitere litt fra min dagbok. Tiden vil ikke strekke til å gjøre det fullstendig. Det er bare mulig å velge ut deler her og der, men disse tror jeg vil være tilstrekkelig til å fremskynne en vekkelse og således ære Herren.

16. august.

Den må komme, vekkelsen som jeg har bedt om så lenge. Hvor Gud smeltet meg i dagmorges! Hvor herlig i bønnen! Pris skje hans navn! Tenk en Hellig Ånds overbevisning og en Hellig Ånds frukt! Bare *det* kan stå prøven både for tid og evighet. Gud har rørt ved mitt hjerte på en særskilt måte. Hvor usigelig herlig han er. Å overbevisning, gammeldags overbevisning om synd!

Takket være Gud for disse underbare bøker! Hvor de har hjulpet meg! Min predikervirksomhet er blitt grundig forandret. Har lest dem time etter time. Aldri i mitt liv har jeg hatt noe lignende: «En advarsel til uomvendte syndere» av Joseph Alleim, «Den bedrøvede søkende etter frelse» av Johan An-

gell James, og «Et kall til den uomvendte» av Richard Baxter. Disse er bøkene. Hvor klart og bestemt budskapet er om synd, frelse, himmel og helvete! Og dog må jeg innrømme at endog disse sannheter kan bli forkynt uten resultater, dersom den Hellige Ånds kraft mangler. Ånden må overbevise. «Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, hærskarenes Gud.» Og det er vel årsaken til at vi ikke kommer noen veg. Sannheten forkynnes både med iver og troskap, men intet skjer. Hva er der i vegen? Ingen kraft.

Under bønnen i dagmorges leste jeg noen kapitler i «Memoir of John Smith» av Richard Treffry, og det drev meg til bønn. For noen tid gav Gud meg mye frihet, kanskje en time, muligens mindre. Jeg vet ikke, for jeg var ganske fra meg selv en tid. Først ledet han meg til bekjennelse. Å, hvor jeg er kommet til kort! Til kort i bønn, for jeg har brukt minutter istedenfor timer. Til kort i bibelgranskning, for jeg har ikke undersøkt de hellige blad som jeg burde. Til kort med tiden, for jeg har tillatt Satan å fylle mitt liv med andre ting og således stengt Gud ute. Til kort i tjenesten, for jeg har ikke utdelt traktater til de ufrelste eller talt personlig til dem om deres sjeler, heller ikke preket på gatehjørner for hundre-der som ikke besøker noe forsamlingshus. Å, hvor jeg er kommet til kort, elendig kommet til kort. Og jeg lenges etter å være sann og trofast. Jeg ber om

sjeler, men mine øyne fuktes ikke av tårer som Mesterens.

Men ære være Gud, jeg tror han vil lede meg inn i en dypere erfaring hvor jeg vil regne alt for et tap for Kristi skyld, hvor jeg kan lide, ofre, be, granske Ordet og tjene som aldri før, hvor det vil være bare en ting i mitt liv, og så vil den vekkelse komme som jeg venter på. Han vil utgyte sin Ånd, sjeler vil bli overbevist og frelst. Må Gud i nåde høre og svare! Jeg må ikke lide nederlag igjen. Gud hjelpe meg til å skride fram, fram, fram.

25. august.

Hans budskap til meg i dag var: «Alle ting er mulig for den som tror,» og «dette slags farer ikke ut uten ved bønn» (Mark. 9, 23, 29). Bønn og tro er begge nødvendige om det skal bli resultater. Satans makt i hjertene vil da bli brutt, og den Hellige Ånds frukt gir seg til kjenne. Herre, jeg tror, hjelp min vantro».

I aften samlet jeg tre personer i mitt studerværelse. Hadde ventet andre også, men de kom ikke. Talte med dem i en time. Fant mye deltagelse og villighet til samarbeid, men de var omtrent uvitende om den Hellige Ånds frukt og utgytelsen av Guds Ånd. Bestemte meg for å ha et møte igjen for andre og be inntrengende. Kom heim med glede, for jeg tror bestemt at Gud vil virke på folkets hjerter som svar på utholdende bønn.

31. august.

Atte samledes i menighetens bønnerom i aften, og der talte vi sammen og bad til klokken 22. Mye bønn er blitt oppsendt om at den Hellige Ånd må åpne deres øyne så de må se og føle sitt ansvar. Dersom Gud har valgt dem, vil de stå med meg, hvis ikke må jeg fortsette alene. Vi har besluttet å holde bønnemøter i husene, ett hver uke til å begynne med. Til slutt gav jeg dem dette vers, og vi bad over det: «Og så mitt folk, som er kalt med mitt navn ydmyker seg og ber og søker mitt ansikt og vender om fra sine onde veger, så vil jeg høre fra himmelen og forlate deres synd og læge deres land» (2. Krøn. 7, 14).

2. september.

I aften prediken. Hadde frihet i Ånden, men liten kraft. Folket i spenning. Betraktet ansiktene forgjeves for å finne tegn til sjeleangst og bedrøvelse. Tørre øyne. Intet ytre tegn på overbevisning. Akk nei, jeg er nok ikke enda iført kraft fra det høye. Om så var tilfellet, ville det bli frukt av den Hellige Ånd.

7. september.

«Vi har arbeidet hele natten, men intet fått» (Luk. 5, 1—11). Men da de kastet garnet under guddommelig ledelse, «fanget de en mengde fisk». Har dette vært min erfaring eller arbeider jeg i kjødet istedenfor i Ånden? Jeg har i sannhet «arbeidet den hele natt, men intet fått.» Dersom folk ikke vekkes og

går heim bedrøvet og sønderknust, er det min feil. Jeg må ta skammen på meg. Når jeg kjemper i sjelenød, vil det bli resultater, ikke før. Jeg må ned på mine knær og på mitt ansikt inntil kraften kommer, og Gud åpenbarer seg Jeg bad nesten hele ettermiddagen, men følte ikke mye frihet. Himmelen er som kobber .

9. september.

«Vi derimot vil holde ved i bønnen og Ordets tjeneste» (Ap. gj. 6, 4). Atter må det være klart at jeg ennå en gang har preket i kjødet og ikke i Ånden. Følte meg svært fri og velsignet og hadde en følelse av at det var en betydelig overbevisning. Folket lyttet med oppmerksomhet, og det var atskillig samtale etterpå. Dog var det ikke noen resultater. Ingen var sønderknust. Intet tegn til bedrøvelse, ingen sjeleangst, ingen tårer. Å, om Guds kraft ville komme! (Luk. 24, 49; Ap. gj. 1, 8; Sak. 4, 6; Joh. 6, 63). Han har satt meg for at jeg skal bære frukt, frukt som skal bli ved og bestå prøven både for tid og evighet (Joh. 15, 16). Og dog bærer jeg ikke frukt. Det er så lite. Imidlertid bringer det meg på mine knær. Jeg må framleis tilbringe timer i å være stille for Herren. Prisen må betales. Og når Ånden kommer over meg og fyller meg, vil jeg forstå det av den Hellige Ånds frukt. Jeg tør ikke slå meg til ro før jeg opplever dette.

10. september.

Ære være Gud! Endelig har det vært tegn til bevegelse. Det begynte på et husmøte i aften, hvor vi var samlet til bønn. Til å begynne med var møtet tørt og folket urolig. Jeg talte om seirende bønn, og avsluttet. Men straks møtet var slutt ropte plutselig en kvinne: «Bed for meg — et medlem av menigheten —» og resten begynte å gråte under hulken og rystelse av hele legemet. Det var ingen stans, heller ikke kunne vi tale. Hun hulket som hjertet ville briste. Vi gikk på kne alle sammen og bad, den ene etter den andre. Så sang vi: «Just som jeg er,» og innen femten minutter kom hun igjennom — herlig frelst. Priset være Herrens navn!

Å, hvor våre hjerter hoppet av fryd. Vi kunne neppe tale. På heimvegen kunne jeg neppe tro meg selv. Bare to møter til, og Gud var kommet. Bønnen var hørt. Den Hellige Ånd var begynt å virke, for *en* sjel var i det minste blitt sønderknust. Et menighetslem — ufrelst! Jeg undres over hvor mange andre er i samme stilling!

12. september.

Gud virker i sannhet. En annen ung kvinne, som hadde vært overbevist, stod opp i aften og fortalte at hun ble frelst igår under sitt arbeid, og mottok full visshet i dagmorges. Priset være Gud. Han har atter besvart bønner. Hun sier at hun omtrent intet annet har gjort enn å be hele tiden. Så nå

har vi to som er blitt bragt inn ved Guds kraft alene. Det er for dette jeg har kjempet, den Hellige Ånds komme i en sådan mektig kraft, at sjeler roper om nåde uten noen innbydelse. Gud har satt sitt segl på og æret sin sannhet. Herre, hold meg i ydmykhet og lær meg din vilje.

16. september.

Talte i aften og følte en ualminnelig frihet i ånden og kraft. Manges øyne ble fylt med tårer, men det ble ikke noe gjennombrudd. Dog er jeg overbevist om at Gud holder på å berede sine tjenere, og at han snart vil åpenbare sin kraft til andres frelse. Det betyr bare at jeg må tilbringe flere timer i bønn denne uke enn forrige.

18. september.

Et kraftig hus-bønnemøte. Fullt hus, brennende bønn. Mange lengtet etter Guds kraft. Møtet fortsatte nesten til klokken 22, og dog ingen synlige tegn. Jeg må absolutt få erfare Guds kraft, koste hva det vil. Å, at han ville bryte meg ned og bringe meg til å gråte av lengsel etter sjelers frelse!

19. september.

Et annet gjennombrudd i aften. En frafallen forsøkte å be på møtet, men brøt sammen, gråt og kom med en bekjennelse. Hun fortsatte å be i avbrutte setninger, og samtidig gråt hun. Takk Gud for dette,

bare det ville bli en intens virkning! Er på langt nær ikke tilfreds.

En annen som hadde hatt en forferdelig kamp, spurte meg i aften om hun kunne få bekjenne at hun hadde stjålet noe. Så Gud virker.

21. september.

Mottok i dag et brev fra en i stor nød og gikk for å besøke henne straks. Fant henne gråtende i sjeleangst. Etter at vi hadde bedt til Gud, møtte han henne underbart, og det var godt å se hvor strålende hun var i sine øyne da jeg gikk. Gud virker i sannhet på henne. Priset være hans navn! Jeg føler mer og mer nødvendigheten av bønn.

22. september.

Har nettopp lest gjennom «Livsglimt i sjelevinning» av James Gaughey. Å hvilken nød for sjelers frelse, hvilken hengivelse og helhjertet iherdighet, og hvilken beretning om sjeler som er blitt frelst! Måneder i bønnekamp, dernest seier. Jeg tror ikke der finnes kraft nok hverken på jord eller i himmelen til å hindre en vekkelse, dersom jeg er villig til å betale prisen.

23. september.

Etter gudstjenesten i formiddag kom en dame til meg og sa at hun ønsket å bli en kristen. Vi talte og bad sammen. Hun gikk med håp, men jeg vil

vente og se. Vet ikke enda om det er den Hellige Ånds frukt eller ei.

24. september.

Gikk i dag til min venns heim, dr. E. Ralph Hooper, den elskelige læge, og hadde tilbragt flere timer sammen med ham i bønn. Var svært nedstemt over gårsdagens aftenmøte. Alt syntes så dødt og kaldt som sten. Ingen frihet, ingen kraft, tungt å preke. Alt var hårdt. Føler at jeg bare leker med bønn. Må bruke mere tid til forbønn.

25. september.

Tre av oss møttes i dag og bad i fire timer. Det var svært velsignet. Men i husbønnemøtet i aften syntes det ikke å være den minste bevegelse. To eller tre bekjente sine synder, og en ung mann brøt ut i bønn.

Er blitt meget grepet av Joels 2, 18 og 28—29. Der er det: nøden, framgangsmåten og så resultatene. Men jeg kan ikke gjøre det selv. Mitt hjerte er kaldt og hårdt. Jeg gråter ikke, sørger ikke. Må Gud smelte og bøye meg og virke kraftig blant folket. Jeg fant Jer. 5, 14 også å være et stort og herlig løfte, og jeg har bedt det på mine knc: «Se, så gjør jeg mine ord i din munn til en ild og dette folk til ved, og ilden skal fortære dem.» Gud gi at det må skje.

26. september.

Herlige gjennombrudd i aften. Bønnemøtet var kaldt og dødt. Svært få bad. Jeg talte og avsluttet møtet, skuffet. Så begynte en kvinne å gråte. Hun ble etterfulgt av en annen, og litt senere ble en tredje sønderknust av Herrens kraft. Alle samlet seg til bønn. De to første hulket og hulket som om deres hjerter ville briste, de bad og bekjente sine synder etter tur. Å, det var underbart. Gud virket kraftig. En av dem som hårdnakket hadde unnslått seg på det første møte å be offentlig og som satt ubevegelig, gråt nå bittert så hun ikke kunne snakke. Endelig gikk alle heim, fullt tilfreds med himlens lys i sine ansikter.

Jeg så at en fjerde var påvirket som et resultat av hva nå nettopp hadde funnet sted. Hun er en av våre framstående medlemmer. Jeg bare håndhilste på henne, da jeg følte det var best å overlate henne til den Hellige Ånd, så han kunne få lede henne og gjøre sin gjerning i henne. Idet hun gikk ut, la jeg merke til at ansiktet hennes bar preg av bedrøvelse, hvilket også hennes håndhilsen vitnet om. Hvor underbart Gud bruker omvendelser til å påvirke andre. Kan det være mulig at vekkelsen er begynt?

3. oktober.

Atter igjen har jeg grunn til å prise Gud. Han har gitt et annet tegn på sin nærværelse og kraft. En annen er blitt omvendt og frelst, og fryder seg i

Gud i dag. Jeg tror det har tatt seks uker. Nå er hun frigjort. Gud har skjenket henne en solid og varig trygghet. På møtet i aften vitnet hun, hun hadde tidligere ikke likt strålende ansikter, men nå hadde hun selv funnet den fred som overgår all forstand, og hun sier at den var vel verd en sådan kamp. Priset være Gud! Jeg tror at vekkelsen er ekte.

En annen vitnet også og bekjente at hun hadde vandret omkring og var blitt kald. Hun visste at hun ikke hadde det godt med Gud og ønsket at vi skulle be for henne. Hun kom dog ikke igjennom. Det må bli en dypere overbevisning. Tilsynelatende hadde hun en falsk erfaring, og derfor kom hun ikke lenger.

4. oktober.

Tilbrakte denne ettermiddag i bønn på mitt ansikt for Gud. Derpå gikk jeg til dr. Hoopers heim om aftenen hvor vi fortsatte å be til klokken manglet et kvarter på 24. Å, denne Guds kraft! Vi må ha den. Hvor underbart han åpnet sitt ord for oss under bønnen, spesielt det annet kapitel i Joels bok. Å, hvilken dåp i tårer! Også det niende kapitel hos Daniel. Setning etter setning bad vi for Herrens ansikt. Vi er omringet av vantroens fjell og motstand på begge sider. Bare Guds kraft kan omstyrte dem. «Ha tro til Gud.» Jeg ønsker å gå helt opp i ham. En lidenskap — Kristus.

I den senere tid har jeg lest Robert Murray Mechesyene, George Fox, Billy Bray, Chas. G. Finney, Henry Moorehouse, John Fletcher ,George Whitefield, David Stoner, Henry Martyn, John Wesley, John Bunyan, Thos. Collins, James Gaughey, John Smith, David Brainerd; å hvilke Guds menn de var! Hvilke eksempler på gudhengivenhet, iver og gudsfrykt! Skulle ønske jeg kunne bli lik dem! Hvilket under William Bramwell var! Men hvor er jeg? Å, at jeg kunne bli brennende for Gud! Alt, for ham. Jesus alene. Sjeler! Sjeler! Sjeler! Jeg er bestemt på å bli en sjelevinner. Gud hjelpe meg.

5. oktober.

Atter igjen må jeg takke Gud, for nå er en annen blitt omvendt. Denne gang er det en mann. Han kom heim til meg på studerværelset og fortalte meg i aften at han var blitt vakt en foregående aften på et møte, og følte seg svært ulykkelig. Han hadde tatt beslutning igjen og igjen, og endog forsøkt religionen, men var fremdeles ufrelst, ennskjønt han var medlem av en menighet. Iforgårs kastet han tobakkspipen. Jeg bad for ham, hvoretter vi begge gikk til møtet. Ved slutten av møtet stod han opp og bekjente for alle hva han allerede hadde fortalt meg. Hans øyne var fylt av tårer. Tross alt dette kom han ikke igjennom. Jeg kom heim og bad inntrengende for ham, bad at Gud ville la ham se lyset og hjelpe ham til å tro.

8. oktober.

Svært sterk motstand. Noen av de ledende i menighetsstyret begynte å uttale seg offentlig imot møtene. Verdslige medlemmer i stridsmakt. Satan begynner også å legge for dagen at han er interessert i det som foregår. Har lagt det fram for Gud i bønn. Fortsatte med forbønn i aften fra klokken 20 til et kvarter til 1, sammen med dr. Hooper.

10. oktober.

Dr. Hooper og jeg tilbragte dagen med å være stille for Gud, og som resultat hadde vi et godt møte i aften. Mange vitnet velsignet over en halv time. Jeg måtte virkelig holde igjen litt for å få tid til bønn. Gud virker, overbevisningen blir dypere og griper om seg. Livsforvandling foregår, sjelene kommer inn i rik og herlig frihet.

11. oktober.

Guds ord blir så dyrebart. Vi hører hans røst gjennom Det gamle testaments profeter. Vi pleier å lese litt og be til Gud, og så ber vi ham oppfylle det i vår erfaring. «Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd» (Joh. 3, 6). Dersom vi arbeider i kjødet, vil vår frukt bli deretter, og sjelene kommer inn i en falsk erfaring. Herre, gi oss den Hellige Ånds frukt. Vi har opptatt den framgangsmåte som Gud viser oss i sitt ord. Andre metoder er blitt prøvet og prøves i vår tid, men

resultatet tilfredsstiller ikke. Dersom vi nå ikke får seier ved bønnen, vil vi bli spottet og bønnen komme i miskreditt. Vi kan ikke lide nederlag. Vi må hengi oss stadig til bønnen og Ordets tjeneste. Dersom våre liv ikke overbeviser folk om synd, er det noe galt i vegen. Å, at vi hadde den syrofønikiske kvinnes tro! Hun ville ikke motta «nei» som svar (Mark. 7, 24—30).

14. oktober.

Prekte i formiddag og i aften og følte meg fri i ånden, men ikke noe tilsynelatende resultat. Er fremdeles utilfreds. Og dog virket Gud litt. En mann har tilbakebetalt stjålne penger til sin arbeidsgiver, og en kvinne har gitt tilbake hva hun har tatt av søndagsskolens kasse, en virkning av Åndens overbevisende makt. Men jeg ber om at overbevisningen må spre seg og gå dypere. Å, at sjeler kan bli frelst! Har lest David Brainerds dagbok. Måned etter måned i forbønn, og da kom Guds mektige kraft over indianerne. Jeg må ha den Hellige Ånds frukt, intet mindre.

9. KAPITEL

Åpenbarelsen av Guds kraft

17. oktober.

Dag for dag har vi hatt bønnemøter som vanlig. I dag begynte vi kl. 9.30 og fortsatte til klokken var over 15. Vi har bedt Gud i flere uker å bøye oss. Da jeg i ettermiddag klokken 14 bad, ble jeg plutselig stanset og begynte å prise Gud. Tårene fløt rikelig. Alt jeg kunne gjøre var å få fram sukket: «De er fortapt! De er fortapt! De er fortapt!» Og så gråt jeg og bad for folket.

På møtet i aften var det en som var blitt overbevist, men som ikke tidligere hadde vært frelst. Hun vitnet med et strålende ansikt. Jeg var viss på at hun var virkelig frelst og hadde smakt Herrens overstrømmende glede.

21. oktober.

I de siste dager har byrdene vært svært tunge. Det er mye motstand, men jeg har bedt mye til Herren, og noen tårer er falt privat for fortapte sjeler. Og dog er mitt hjerte kaldt, og hvor lite jeg føler nøden. Å, hvor jeg lenges etter åpenbarelsen av Guds kraft i et større mål og at vi mere må merke hans nærhet.

10. november.

Har hatt noen herlige timer sammen med dr. Hooper. Å, hvor mitt hjerte hungret! Esras åttende og niende har vært svært herlige. Gud har virkelig åpnet mine øyne for noen av menighetens vederstyggeligheter. Men, å, om jeg kunne få se inn i mitt eget hjerte! Hvilke vederstyggeligheter er skjult der! Herren hjelpe meg å sukke og gråte, for hedninger er kommet inn blant hans arv, kanaanittene i helligdommen.

Alt synes å være bunnet. Ikke flere gjennombrudd. Virksomheten synes å ha stanset. Men la meg komme ned på mine kne. Resultatet må komme. Hvorfor skulle jeg preke uten å vinne sjeler? Herre, oppfyll ditt ord. Begynn med noen annen. La noe skje. Guds Ånd, åpenbar hindringene.

14. november.

Gud har begynt med noen annen. Under bønnen etter prekenen i aften, falt to ned og gråt. En av dem kom igjennom, tror jeg. Den andre gikk under stor overbevisning.

16. november.

En annen vitnet i aften. I flere uker hadde hun vært overbevist, og hun var så redd når hun skulle sove om natten, men nå er hun lykkelig og vet at hun er frelst.

mot folket. Da jeg innbød de bedrøvede, kom denne mann fram og knelte ved en av benkene. Snart begynte han å skjelve med voldsom hulken. Intet kunne stanse det. Han ropte om nåde og fikk snart forvissning om at hans synder var forlatt. Med tårer på sine kinner reiste han seg, vendte seg mot forsamlingen og fortalte dem at han var frelst. Han gikk heim glad i sin frelser. Priset være Gud! Han hører bønn. Å, hvilken glede i å vinne sjeler. Den skjønneste musikk jeg hører, er synderes nødrop om å få komme heim til Gud. Jeg er bestemt på å kaste latheten tilside og gi meg helt til dette store arbeide.

9. januar.

Etter mye tenkning og bønn helliget jeg denne uke til bønn og bekjentgjorde møte hver aften unntagen lørdag aften. Møtet i aften var underbart. Den Hellige Ånd fylte en av våre søstre slik at hun for første gang i sitt liv brøt ut i offentlig bønn. Vi følte alle Guds kraft. Folket ville ikke gå heim, hvorfor møtet fortsatte til over 23.

11. januar.

Dette har vært en av de mest underbare uker. Sjelden har våre møter slutte før over klokken 22. Folket ville ikke gå. Gud har utøst sin Ånd. Det har vært en virkelig overbevisning. Mye sjelenød. «Blindes» øyne er blitt åpnet, synd bekjent og bortlatt. Mange som aldri pleide be offentlig, og andre

som jeg tenkte ikke kunne, er blitt sønderknust og har bedt under mange tårer. Nøden for sjeler er blitt lagt på mange, både unge og gamle. Guds nærværelse har vært følbar, og å for en sang! Ikke bare lepper, men hjerter.

Ved møtets slutt i aften, et kvart over 22, spurte jeg folket — og det var mye folk — hva de ville for framtiden. De var alle enig om å fortsette med møtene. Så i neste uke skal vi ha møter hver kveld igjen. Ære være Gud! Hvor velsignet han har besvart våre bønner! Det er ikke mennesket, men Gud. Gud svarer på våre bønner.

Det har vært noe stengt i bønnen hele denne uke tross Guds velsignelse. Det ser ut som Satan kjemper imot oss til stadighet. Himmelen synes som den var av kobber. I ettermiddag gikk jeg inn på kontoret og forsøkte å be. Det var umulig. Så stengt var det at jeg til slutt kastet meg på gulvet og sluttet å kjempe, men etter noen tid reiste jeg meg igjen og tok bestemmelsen å vinne seier. Da kom seiren. Mørkets makter drog seg tilbake, og jeg var istand til å be over en time.

20. januar.

En annen underbar uke er gått. Møtene har tiltatt i dybde og kraft. Flere er blitt frelst.

23. januar.

Endelig er regnstrømmen kommet. Priset være Gud! Fullpakket hus. Under møtet fikk jeg sådan

lidelse at jeg var nær ved å briste, så tung var byrden. Ved slutten innbød jeg søkende. Vi sang to vers, men ingen kom. Derpå sang vi: «Lik en mektig flod», en av våre gamle yndlingssanger. Under de to første vers hadde jeg fremdeles lidelse. Byrden lettet da vi sang det tredje vers. Å, hvor de sang! Sjel og hjerte i hvert ord. Men jeg hadde gitt opp håpet om resultater. Plutselig kom en kvinne fram og knelte. Straks etter fulgte en annen. Derpå en tredje. Jeg gikk bort til en fjerde som var dypt grepet og sa bare et eller to ord. Øyeblikkelig fyltes hennes øyne med tårer, hennes hode bøyde seg, og straks var hun i bønn på sitt ansikt for Gud Det var seks i alt. Å, hvilken aften! Til slutt oppløste jeg møtet og bad folket gå heim, men de var uvillig til å gå. Tårene fløt rikelig. Hulken hørtes, og de gråt ut sin syndsbekjennelse, Gud virket, og snart var det mange som reiste seg og vitnet om syndenes forlatelse. Å, for en glede som fylte våre hjerter!

6. mars.

Guds arbeid går fram. Sjeler frelses hver uke. Underbart møte i aften. Forrige torsdag aften ble en ung student fra universitetet frelst. Han kom for noen uker siden og gikk bort igjen, bestemt på aldri mere å komme tilbake. Neste uke var han atter på møtet igjen, mye imot sin vilje. Flere uker kjempet han, men holdt på å komme. Gud virket i ham. Overbevisningen grundigere. Han var svært elendig.

Forrige torsdag aften måtte han imidlertid overgi seg. En annen mann stod ved siden av ham så han ikke kunne komme ut, men han skjøv benken foran ham og knelte ned for alles øyne. Gud frelste ham, og vi bad alle med ham. «Det er gjort, den store akt er over.» I aften avla han et herlig vitnesbyrd.

7. mars.

En annen ble frelst i aften. Det var hennes første møte. Hun hulket bokstavelig fram sin bønn. Å, dette er et herlig verk! Gud være priset!

13. mars.

To mere. Den ene, et ledende medlem, utbrøt: «Jeg trodde jeg var en kristen, jeg har jo vært medlem av menigheten så lenge, men i aften ser jeg meg selv som en skyldig synder». Den annen, en kvinne for hvem vi hadde bedt lenge og som hadde vært overbevist, følte seg elendig, kom fram og søkte frelse. Jeg trodde alltid hun var en kristen. Å, hvor Gud virker! Må han frelse flere medlemmer som bare lever på en falsk erfaring.

27. mars.

En svært herlig åpenbarelse av Guds kraft i aften. En ung mann, som stod nede ved døren, brøt ut i sjelenød. Forsamlingen ble forferdet. Han sa han hadde bekjent seg frelst for to år siden, men synd hadde trengt seg inn, og nå hadde han det ikke godt

med Gud. Han har hatt det ondt hele uken, men var bestemt på å få det godt før han forlot møtet. Han kom fram og knelte ned til forbønn. Gud hørte og svarte. Vi må ha mere av sånn frukt!

2. mai.

Det hårdeste og mest nedslående møte vi noen gang har hatt. Dersom en mann som ikke tror på en personlig og virkelig djevel, begynner å be og virke for å få istand en vekkelse, skal han nok snart få møte fienden og hans motstandskraft. Ja, han var sikkert nærværende igåraftes. Alt var dødt, tilfrossent. Intet ville gå, hverken bønn eller vitnesbyrd. Jeg hadde forberedt meg på et budskap, men kunne ikke få det fram. Alt jeg kunne var å sukke og gråte i bønn. Ved møtets slutt bekjentgjorde jeg at jeg ville trekke meg tilbake til mitt studerværelse for å be. Hvem som fulgte meg, vet jeg ikke, for jeg var opptatt med Gud. Men senere oppdaget jeg at det var omkring tolv som omgav meg med bønn. Det var en hård tid. Jeg bad og ble sønderknust midt under bønnen og hulket inntil jeg ble trett. Jeg var bestemt på å be meg igjennom så jeg kunne få vite hvor vi var. Den ene etter den annen forlot stedet inntil det bare var to av oss igjen. Endelig over midnatt brøt lyset langsomt fram, og mange ting ble åpenbart. Jeg fikk se mine egne feil. Troen begynte å vokse, og da klokken var 3 om morgenen gikk vi, fullkommen tilfreds, svak i legemet, men

sterk i troen. Seiren var vunnet, og Satan hadde lidt nederlag.

I aften var det himmel. Å, hvor våre hjerter sang av fryd, og hvor nær Gud var! Himmelen syntes åpen, og vi var innenfor troens område. Vi hevet oss opp lik ørnen. Gud gav oss full forvissning. Intet syntes umulig. Jeg bad fire ganger på møtet, og bønnens ånd var underbart over oss alle. Om og om igjen sang vi disse herlige ord av Jates :

«Tro er vårt seierstegn,
tro er vårt seierstegn,
å herlige seierstegn,
som alt beseiret har.»

17. mai.

I dagmorges gav Gud meg et herlig ord fra 5. Mos. 2, 25. Vi har hatt bønnemøte fra klokken 17 og 18 til 22, men jeg oppdager at Satan er i virksomhet som lysets engel. Må Gud gjøre oss kloke som slanger. Har lest David Storners dagbok. Hvor jeg må takke Gud for den! Han er en annen Brainert. Den har hjulpet meg meget, men hvor beskjemmet og ydmyket jeg blir ved lesningen! Å, hvor han tørstet og søkte etter Gud! Hvor han led og hadde nød for sjeler! Og han døde to og tredve år gammel.

Hva slags erfaring har jeg? Har jeg nød for fortapte sjeler? Elsker jeg å be? Er mine ønsker for verden borte? Hater jeg synd? Er jeg fylt med glede

og Guds kjærlighet? Får jeg mine bønner besvart? Er det noe skjult, noen hemmelig synd i mitt liv, eller er jeg hellig i hjerte og liv? Har jeg åndelig dømmekraft? Kan jeg oppdage at det er den Hellige Ånds tale? Kan jeg forstå om folk er åndelige? Er min religion virkelig? Tror de som er heime på meg? Representerer jeg i sannhet Kristus? Vil folk få den rette oppfatning av ham fra mitt liv? Er jeg villig å la Gud ransake og prøve meg? Er det noe falskt i min erfaring? Har jeg et klart vitnesbyrd av den Hellige Ånd? Opphøyer mitt liv Jesus Kristus? Disse ting må jeg legge fram for Gud i bønn.

10. KAPITEL

Åndelige erfaringers store verd

Det blir mer og mer om å gjøre for meg å undersøke mitt eget arbeid og prøve alt. Jeg føler meg forvisset om at en av de mest fremtredende årsaker til nederlag ligger deri at vi ikke dømmer oss selv.

Jeg må undersøke min måte å preke på. Gud sier at hans ord er en ild, en hammer, et sverd. Dersom det ikke viser seg slik, må det være noe galt i vegen. Gud har lovt oss frukt. Det må bli resultater. Han må vise at hans ord er hva han sier.

Jeg må ta mitt bønneliv under overveielse. Har jeg makt til å få seier hos Gud? Hvis ikke, hva er da grunnen? Har ikke Gud ettertrykkelig sagt at vi skal få hva som helst vi ber om? Jeg ber, og jeg får ikke svar, det må være noe galt i vegen.

Jeg må underkaste min egen erfaring en grundig undersøkelse. Føler jeg noen motstand, noen heftighet? Er der noe som strir mot kjærlighet i mitt hjerte? Vokser jeg i Guds nåde og samfunnet med Gud? Har jeg fullkommen befrielse fra synd? Tror mine nærmeste og kjæreste på min kristendom? Herre, døm meg og løft meg opp på høyere grunn.

For noen uker siden gav Gud meg troens gave, og jeg forstod at han ville gjøre noe, men etter noen få timer lot jeg alt gå. Uker gikk, og til slutt en torsdag ettermiddag fikk jeg den samme underbare gave tilbake, enn mere herlig. I en uke beholdt jeg den i bevisst glede, men så mistet jeg den igjen. Å, hvor uheldig jeg er! Hvorfor kan jeg ikke tro Gud? Har han ikke sagt: ««Alle ting er mulig for den som tror?» På dette punkt var det at det mislyktes for David Stoner. Herre, forøk meg troen.

Blott å tro det Guds lam
og å hvile i ham,
blott å vite seg hans hver en dag;
blott å gå hvor han går,
se hva Ånden formår,
i hans følge er liv og behag.

24. mai.

Tilbrakte dagen i bønn og faste. På bønnemøtet onsdag aften bekjentgjorde jeg at vi ville benytte en helligdag til bønn og faste for Herren, en dag som folk flest gikk til byens parker og forlystelsessteder. Vi samledes klokken 9 om formiddagen og bad hele dagen til klokken 21 aften. Tiden gikk hurtig, og mange ble rikelig velsignet. Vi bad om en utgytelse av Guds And. Å, hvor vennene bad! «Hva har Gud gjort!»

Er blitt herlig velsignet ved å lese om den store vekkelse i Irland 1859.

26. mai.

I aften preket jeg om dommen. Gud gav meg stor frihet i ånden. Det var omkring tusen personer samlet. Fruen til en ledende forretningsmann var beveget. Hun brukte sitt lommetørklæ ofte, og til slutt trakk hun sløret ned over ansiktet for å skjule sine tårer. Vår ledende solist, for hvem vi hadde bedt mye, satt med bøyd hode under prekenen og så ut til å være alvorlig grepet. Andre var også overbevist. Ære være Gud for besvart bønn! Må vi fortsette med å «holde skansen» til han kommer.

27. mai.

Jeg er kommet til det at jeg omtrent ikke forstår noe om erfaringsmessig kristendom. Jeg har «gudfryktighets skinn,» men ikke kraften». Jeg har det i mitt hode, ikke i mitt hjerte. Min kristendom er mere teoretisk enn erfaringsmessig. Mrs. John Fletcher, Wm. Bramwell og John Smith hadde noe som jeg er ganske fremmed for. Som resultat av mye lesning er jeg blitt overbevist om at de eldste metodister var nærmest den apostoliske opplevelse framfor noe annet samfunn jeg kjenner. Skulle ønske til Gud at de aldri hadde mistet sin kraft! Å, hvor mye Gud har gjemt til sine hellige. Oppleve det må jeg, koste hva det vil. Må den Hellige Ånd være

min lærer mens jeg leser, ber og grunner på hans ord. Å, den tro som tror! — troen som disse underbare menn og kvinner hadde for et århundre eller to siden.

29. mai.

Underbart møte! Vidunderlig åpenbarelse av Guds kraft! Det var umulig å holde den preken jeg hadde forberedt meg på, jeg talte ganske fritt etter som Herren ledet. Overbevisningen var dyp. Enkelte ble nesten bitre. Seks kom fram og knelte ved plattformen uten at noen bad dem om det. En som hadde vært svært harm, fordi vi bad for henne, var dypt beveget i aften. Hun hadde sverget på at hun aldri skulle komme som en botferdig, skulle aldri bøye seg ved plattformen. Men hun kom allikevel. Halleluja!

2. juni.

Vi gjorde lørdag til vår annen bønn- og fastedag, idet vi bad til Gud i åtte timer og hadde en velsignet opplevelse.

Har vært opptatt med å lese om mrs. Fletchers liv og virke. Hvor lite jeg kjenner til hennes underbare vandring med Gud. Å, hvor hun led! Hvilken tålmodighet, tro og tillit! Det bringer meg på mine kne, og jeg har ropt til Gud idet jeg har sett min uverdighet. Herre, frels meg fra alt som ikke kan herliggjøre deg. Bevar meg hvert øyeblikk i din vilje. Gi meg litt av det som John Fletcher hadde.

Å, hvor jeg lengter etter mere! Hvor mitt hjerte hungrer etter rettferdighet.

5. juni.

Et underbart møte i aften. Fire frafalne kom fram og knelte ved plattformen. Alle kom igjennom. Folket begynte så å vitne, og sangen var svært åndelig. Til slutt sa jeg til dem: «Ønsker dere ikke å gå heim!» «Nei,» svarte de alle. «Vel,» sa jeg, «nå mangler klokken tyve minutter på 11.» De ble forundret. «Jeg undres om dette er vekkelsen?» spurte jeg. Gleden var svært stor i manges hjerter i aften. Gud være priset for alt!

Jeg finner ettersom vi går fram i åndelighet og dybde, taper vi lysten på å synge de mere lette og populære sanger, vi må ha de gode gamle sanger, som ble brukt om Gud i forrige tider. Om og om igjen synger vi: «Kom dere syndere, fattige hjelpeløse», «Å kunne jeg uttale de underbare ord», «Å, hadde jeg tusen tunger å synge,» «Dyp av nåde,» «Stå opp, min sjel, stå opp,» «Å kunne jeg av hjertet opphøye deg, min Gud,» «Å kjærlighet guddommelig,» «Gi meg troens vinger,» «Tro, mektig tro.»

9. juni.

I dag fylte Gud mitt hjerte så det fløt over på vegen til lokalet. Skriftsted etter skriftsted kom til meg, og jeg måtte synge på vegen. Dette vers var særlig dyrebart:

«Jesus er navnet over alle,
i helvete, på jord eller sky;
engler, mennesker for det må falle,
og djevelen frykte og fly».

Jeg undret meg over denne ualminnelige nærværelse av Gud og spurte meg selv om slik fred kunne forbli i prøvelsens og forfølgelsens tider. Etter gudstjenesten ble jeg svært oppmuntret av to som fortalte meg om sprengte lenker og underbar velsignelse de hadde mottatt. Prøvelser og bitter motstand fulgte. Satan er fremdeles virksom. Endog noen av våre beste medlemmer lar seg bruke som hans redskaper for å hindre oss i arbeidet og legge vanskeligheter i vår veg.

18. juni.

Mens jeg talte i aften reiste plutselig en mann seg opp fra benken, og med dype sukk sank han ned på kne foran den. Lyset brøt snart fram, og idet han vendte seg mot forsamlingen sa han: «Venner, jeg har funnet Jesus.» Å den underbare Guds kraft! Hvor underfullt han virker og besvarer troens bønn.

I dagmorges forlot jeg huset klokken 6,30. Gikk til kirken og begynte å be klokken 6.45. Men var så trett og søvnig at jeg la meg ned etter at jeg i fem-ten minutter hadde forsøkt å komme i kontakt med Gud. Jeg sov i en halv time. Klokken 8.30 begynte jeg å be igjen, og i den neste en og en halv time

nøt jeg stor frihet i ånden og mye velsignelse. Gud var svært nær, og jeg tror jeg fikk seier. Så hadde jeg en stille fest med Ordet og dvelte særlig ved kraften av et rettferdig og hellig liv.

19. juni.

I formiddag var det fire av oss som kom sammen til bønn fra klokken 11 til 12, og vi hadde det velsignet. På møtet torsdag aften var det noen som tok anstøt av det jeg sa, og mente at jeg kom med bebreidelser, klage og kritikk fordi jeg hadde inntrengende oppfordret dem til mere bønn. Men på møtet i aften samledes vi i en ny innvielse, og det var stor glede i manges ansikter. Imidlertid var det klart for meg at det var unyttig å forsøke å opparbeide noen stemning i kjødet, da det alene er Gud som kan legge bønnens byrde på andre, og derfor måtte jeg overlate dette til ham. Når folket virkelig har fått en byrde av den Hellige Ånd, vil de ikke behøve noen formaning. Priset være Gud fordi han virkelig har oppreist noen forbedere.

21. juni.

Det er to vers som i det siste har vært meg til stor velsignelse. Det første er: «Rop til meg, og jeg vil svare deg, og jeg vil forkynne deg store og ufattelige ting, ting som du ikke kjenner.» (Jer. 33, 3) Herre, hjelp meg å motta dette i tro og la meg se disse «store og ufattelige ting». Det annet var: «Men de gikk ut og forkynte Ordet allesteds, og Her-

ren virket med og stadfestet Ordet ved de tegn som fulgte med» (Mark. 16, 20). Er jeg sikker på at Herren virker med meg? Hvilket bevis har jeg medmindre jeg kan se at Ordet som jeg forkynner, stadfestes ved de tegn som følger med? Er jeg tilfreds med å fortsette uten denne forvissning? Jeg må få se overbevisning om synd som ender med sjelers frelse.

1. juli.

Tilbrakte dagen i bønn og faste sammen med fem eller seks andre hvis hjerter Herren hadde rørt. Satans motstand var stor; vi maktet ikke å be oss igjennom til seier.

5. august.

Djevelen har ennå en gang vært virksom. En mann har nektet sin hustru å besøke våre møter. Han var svært oppbragt og truet med mange ting. Men senere ble et møte avholdt i hans eget hus etter innbydelse av hans hustru, og på dette møte ble han overbevist om sin egen synd og innrømmer nå at han har tatt feil. Satan bryr seg ikke stort om at folk går på møter i sin alminnelighet, men så snart hans rike lider skade, er han straks ferdig til krig. Det er flere som har forbudt sine hustruer å besøke møtene.

16. august.

Når jeg ser tilbake i min dagbok, finner jeg at det i dag er et år siden jeg først på en særegen måte ble minnet om en vekkelse. Vi har gjort denne dag til

en bønnedag og holdt et tilbakeblikk på årets virksomhet for Gud. Somme av de nyomvendte har gått tilbake til verden, men de fleste står fast i sannheten. Hva slags barn har vi født? Vi må skille klart mellom de ekte og de uekte, mellom Åndens verk og kjødets. Må vi mer enn noensinne være utholdende i våre bønner. Frukten må plukkes før den er moden. Vi ønsker barn som vil elske sine foreldre, elske sin heim, sitt fødested, og som alltid vil være tilstede ved måltidene. De andre er unaturlige. Somme gjør gode framskritt og blir virkelige forbedere.

24. august.

Gud virker fremdeles og besvarer bønn. Vi får se store ting. De nyomvendte må lide forfølgelse. En av dem forteller hvordan de nærmeste naboer har vært uforskammet siden hennes liv ble forvandlet, slått skittent vann på hennes gangsti og gjort alt mulig for å erte henne. Hun sa aldri et ord, men behandlet dem som før. Hun la en av våre traktater i deres brevkasse og tror de leste dem, for dagen etter så kvinnen svært bister ut. Men her forleden dag ble kvinnen syk og brakt til sykehuset for å underkaste seg en operasjon. Vår nyomvendte søster gikk til hennes mann, som var meget overrasket, og den følgende dag besøkte hun kvinnen på sykehuset og fikk be for henne. Kvinnen ble sønderknust og hulket. Den neste dag kom hennes mann og sa: «Tror du Herren vil tilgi meg for alt jeg har gjort?»

26. august.

Forrige uke skrev jeg til George W. Stenton i Peterborough og bad ham komme og hjelpe meg med bønn. Han kom, og vi hadde en underbar tid sammen. I ettermiddag da jeg nevnte at aftensmaten var ferdig, løftet han sitt hode opp fra gulvet med forundring i sitt ansikt. Hans øyne var fylt med tårer. Han så ut som om han hadde vært i himmelen og var plutselig blitt sendt ned til jorden igjen, for han var som smeltet voks. Gud har gitt ham en stor tro, og han forstår å holde ut i bønn. Svarene han får er beundringsverdige. Det styrker troen hos andre, for han lever med Gud.

9. september

Ordet blir skjønnere for meg hele tiden. Jeg fryder meg i å lese kapitler fra de gamle profeter. Mitt hjerte hungrer etter en større opplevelse av Guds frelse og en fortroligere vandring med Jesus Kristus. Jeg ønsker å bli avvent fra verden og alt hva den har. Jo mere jeg ber, jo mere ønsker jeg å be. Gud er min del.

15. september.

Gud har i aften satt sitt segl på verket, båret vitnesbyrd om sannheten og stadfestet sitt ord. Mens jeg preket, reiste en ung fremmed kvinne seg og stod en tid stille før jeg oppdaget henne. Jeg sluttet å tale, priste Gud, og spurte om hun hadde tatt bestemmelsen å overgi seg til Kristus. Av hennes svar

gikk det fram at hun ikke kunne vente til prekenen var slutt, så grundig var hun overbevist. Jeg fortsatte min preken. Virkningen var underbar. En ærefrykt la seg omtrent over hele forsamlingen, og en stort antall ble dypt grepet. Idet jeg fortsatte oppdaget en at tre menn og to kvinner gråt. En mann hulket høyt.

Den unge kvinne som hadde reist seg, kom inn på mitt kontor etter møtet, og så vidt jeg forstod, var hun klar over at hennes synd var forlatt. Hvor vi priste Gud!

23. september.

Det må bli en større nød for sjeler og en dypere overbevisning om synd, men dette er alt Åndens gjerning. Derfor vil intet annet enn bønn utrette det. Det er Gud som frelser sjelene. Guds verk er Åndens gjerning som svar på troens bønn. Jeg har atter lest John Smiths liv. Hvilken bønnens og troens mann han var! Hans mål var sjeler! Det er mange bøker som omtaler vekkelser og resultatene av Guds verk, men John Smith forteller meg hvordan jeg kan få vekkelse, hvordan jeg skal gjøre det, framgangsmåten, den eneste måte som bringer fram Åndens frukt og sikrer et resultat til Guds ære.

Nå leser jeg John Wesleys dagbøker for første gang. Fire store bind. Kommer jeg noen gang til å bli ferdig med dem? Jeg tror det, for jeg finner dem svært interessante og hjelpsomme. Å, hvilken

mann han var! Og hvor underbart han forkynte den store fundamentale lære om frelse ved tro alene.

Virk fremdeles, du Hellige Ånd, og oppreis deg ennå en gang et folk for ditt navn! Gi oss atter et besøk fra det høye, nye apostoliske dager, for dette er i sannhet himmelen hernede! Og i alt må Jesus Kristus bli forherliget. Amen!

Vi priser deg, Gud, for din kjærlighet stor
som sendte din Sønn til vår syndige jord.

Kor: Halleluja! Din er æren, halleluja, amen!
Halleluja! Din er æren, oppvekk oss igjen!

All ære og pris vi nå bringer til ham,
som døde på korset, — det dyre Guds Lam!

Takk, kjærligste Jesus, at døden du led,
og at du i himlen beredte oss sted!

Oppvekk og velsign oss og styrk oss igjen,
du sjelenes frelser, — vår himmelske venn!

Antenn i vårt hjerte din kjærlighets ild,
så at vi for evig må høre deg til!

Oppliv oss igjen, dine tjen're gi kraft,
så syndere våkner, med deg slutter pakt!

Oppvekk oss igjen, Herre! oppfyll ditt ord,
send vekkelsens strømme med pinse på jord!

11. KAPITEL

Hunger etter vekkelse

Da jeg besøkte den russiske misjonsmark i Europa, så jeg hvordan Gud virket på den mest forunderlige måte. Folk kunne gå 30 km. eller kjøre med hest og vogn 200 km. for å komme til møtene. Møtene varte i tre timer eller lenger, og i enkelte tilfelle var det tre møter om dagen, men enda syntes folket at de ikke fikk høre nok. På et sted kom de sammen til et møte tidlig om morgenen, før predikantene stod opp, så den dag ble der avholdt fire møter.

Det var ikke nødvendig å bruke penger til annonser. Den ene fortalte det til den andre, og enhver kom inntil det bare var ståplasser igjen, og de satte seg på plattformtrappen og overalt hvor det gikk an å sitte, ikke det største lokale kunne romme alle som ville inn. Jeg husker godt da jeg engang preket i en luthersk kirke for 3000. Å, hvor de lyttet. Og på friluftsmøtet var det likedan. I tre timer har jeg sett dem stå i regnvær — menn, kvinner og barn — så begjærlige var de.

Og slik som Gud virket! Like fra begynnelsen var vekkelsens ånd i luften. De bad, sang og vitnet så

tårene strømmet ned over deres kinner. Med gjennomstukne hjerter lyttet de til budskapet, og når innbydelsen var gitt, kom de fram til plattformen i flokkevis, falt på sine ansikter med tårefylte øyne og ropte til Gud om nåde. Men la meg her sitere fra min dagbok, for det vil bedre forklare hva jeg mener:

«Å beskrive det som har funnet sted og bragt fram ved den Hellige Ånd, ville være en umulighet, for det som Gud har gjort, er vidunderlig. Hver aften var det store auditorium bokstavelig fylt til trengsel, og i de siste dager aldeles overfylt, så hver plass hvor en kunne sitte eller stå, var opptatt. Aften etter aften kom sjeler fram og søkte frelse, og benken foran plattformen var besøkt av frelsessøkende igjen og igjen. Et stort antall mottok Kristus for første gang. Hvor mange vet jeg ikke.

«Men formiddagsmøtet klokken 10 var den store festtid. Denne dag var det store auditorium omtrent fullt, og noen få der hvor sangerne pleier å sitte. Den andre dagen var det flere, og den tredje ennå flere, og et herlig gjennombrudd begynte. Men den fjerde dag var det ingen tom plass. Også sangernes plasser var opptatt. Ekstra benker måtte settes på plattformen og overalt hvor det lot seg gjøre. Og folk kom inntil mange måtte stå også i gangene. Så falt Guds kraft over forsamlingen. Men og kvinner knelte overalt, og slik som de bad! Hvilke tårer! Hvilken anger og bekjennelse! Hvilken glede og fred! Hvilke

vitnesbyrd! Og slik som de sang! Ja, det var i sannhet himmel på jord!

«Ved møtets slutt bad de om å få et ekstra møte om ettermiddagen klokken 16. Skulle jeg atter predike? Jeg gikk med på dette, og klokken 16 var folket der igjen Ennå en gang ble Guds kraft åpenbaret. Tårene fløt rikelig. Usigelig glede og Guds herlighet kunne sees på mange ansikter. Vi knelte i stillhet for Gud, og mange ble fylt med den Hellige Ånd. Klokken 18,30 preket jeg igjen, likeså om aftenen kl. 20 — fire ganger på en dag.

Straks etter møtet trakk jeg meg tilbake til mitt værelse, men så banket noen på døren. En av studentene kom inn. Han fortalte meg hvordan Gud hadde talt til hans sjel. Han beskrev sin store hjertehunger på følgende måte: «Jeg har bestemt meg for å be hele natten, for jeg vil ikke slutte før jeg kjenner den Hellige Ånds kraft i min sjel.» Vi bad sammen, og han hulket ut. Slik begynte gjennombruddet.

«Noen få minutter senere banket det atter på døren. «Om jeg ville komme og tale med noen i det tilstøtende værelse?» Jeg gikk. Da jeg kom inn, fant jeg en gruppe offiserer på sine knær. Gud hadde talt til dem også. Det ble bønn, sjelekamp, alvorlig bønn steg opp til Gud. Synden ble tatt under behandling og fjernet, og en hel overgivelse ble foretatt, for ennå en gang skulle den Hellige Ånd få sin veg.

«Snart kom alle studentene inn samlet, de knelte ned og bad, somme på russisk, andre på tysk, lettisk

begynne klokken 16. Det var fjorten hundre tilstede. Et stort antall kom fram til forbønn, og Guds Ånd svevet med gudommelig kraft over forsamlingen, som var grepet av ærefrykt. Tårer rant nedover manges kinner. Menn stod og tørret sine tårefylte øyne. Frelse var kommet til mangt et hjerte, og med frydefulle ansikter trykket de varmt min hånd, når jeg gikk nedover langs den lange rekke av nyomvendte. Det var unge menn og kvinner der. Gamle også. Mange med grått hår. Noen få små barn. Alle hadde søkt, og mange hadde funnet Frelseren. Å, hvilken bunnløs glede!

«På mandag var jeg i en russisk kirke, hvor jeg for nesten fem år siden hadde forkynt evangeliet. Her fant jeg klokken 10 en stor forsamling, menn og kvinner som så ned fra det overfylte galleri, folk stod i gangene og overalt hvor det var en ståplass å finne, et stort sangkor og musikkorps like bak meg. Jeg talte om seier over synd, og ved slutten knelte mange og lot den Hellige Ånd komme inn i sitt liv, så de ble virkelig forvandlet. Gud virket mektig. Manges ansikter så ut som var de virkelig forklaret, så stor var deres glede.

«I en annen russisk by ble vårt første møte avholdt i en lokalmenighet, som til å begynne med bare var halvfylt, dog var det fra begynnelsen et gjennombrudd. Mange bad med tårefylte øyne. På neste møte var kirken overfylt, og mange måtte stå. Et tredje møte ble avholdt i et auditorium som

hadde tre tusen sitteplasser, så ble det meg fortalt, men også dette var for lite. Så stor var forsamlingen og så veldig interessert at mange måtte stå under hele møtet. Tross den store trengsel kom mange fram til forbønn og overgav seg til Herren, og forsamlingen var dypt grepet.

«Så kom mandag aften. Ville denne store forsamling komme igjen? Eller vilde mandagen bli her hva den er i Amerika? Spørsmålet var snart besvart, for da vi nådde fram til kirken, fant vi den fullpakket av folk med mange som stod i gangene. Å, hvilket syn! To gallerier, et langt bakerst, over det første. Spente ansikter stirret ned på oss. Hvor min sjel ble rørt, idet jeg betraktet dem! Og hvor de lyttet! Ved møtets slutning bad jeg frelsessøkende komme fram til forbønn. Omtrent fem hundre forlot møtet; resten blev igjen. Og derpå fortsatte jeg med 2.500 som ble tilbake. Straks fyltes de første benkerader med bedrøvede sjeler. Jeg forsøkte svært enkelt å forklare dem evangeliet. Idet jeg talte fløt tårer nedover deres kinner. Om en stund var de på sine knær. Synder ble bekjent og forlatt. Kristus ble mottatt, og takksigelsen steg opp til Gud. Å, hvor forandret deres ansikter var når de reiste seg! Hvor deres øyne strålte av glede! Derpå vitnet de, den ene etter den annen, inntil tyve hadde fortalt om sin gjenfødelse den aften. To var tvilende. Disse samtalte og bad jeg med

etterpå, og snart kunde de under gledestårer prise Gud.

«Således endte en rekke av de mest underfulle vekkelsesmøter jeg noen gang har avholdt. Aldri har jeg i Amerika hatt slike opplevelser. Heller ikke kan jeg noen gang glemme de herlige ting jeg var vitne til. Hvilken åndelig hunger og tørst etter Gud! Hvor i Canada kan vi finne maken? Hele min sjel ømmes for disse veldige skarer. Hvor vidunderlig Gud har besøkt dem! Å, hvor jeg priser ham! Ære være hans uendelige navn for evig! Han er fremdeles den samme. Wesleys, Finneys, Moodys og Evan Roberts Gud er også vår Gud i all evighet. Han er fremdeles vekkelsens Gud. Hans hånd er ikke blitt forkortet og hans øre ikke tunghørt. Han hører, han svarer på bønn. Halleluja!

«Hva meg selv angår da føler jeg meg svært ydmyket. Gud har rikelig velsignet min egen sjel. Det har vært en ny korsfestelse, en dypere opplevelse og et inderligere samfunn. Mitt hjerte er blitt smeltet igjen og igjen. På grunn av dette er det mere enn ellers blitt «Gud først.» Mine planer og min ærgjerrighet legger jeg til side, jeg går inn på hans. Hva framtiden vil bringe, vet jeg ikke, men mine tider er i hans hånd. Bare han vil stige ned og bruke meg i dyp, åndelig vekkelse, vil jeg bli mer enn tilfreds; det er det samme hvor, ute eller heime. «Hvor han leder vil jeg følge.» Jeg ønsker å utlevere meg til Gud og leve hvert øyeblikk i en

atmosfære så langt over verden og kjødet, at jeg kan nyte et åpent samfund med min velsignede Herre.»

Mine venner, jeg har reist gjennom Europa, det nære og fjerne Østen, Canada og Sambandsstatene. Jeg har reist fra Atlanterhavet til Stillehavet og fra Den mexikanske Gulf til De store innsjøer igjen og igjen. Jeg har vært tilstede ved de store evangeliske møter og lyttet til de store evangelister og bibellærere på fastlandet. Men jeg har aldri på noe sted sett hva jeg nettopp har beskrevet, unntagen blant de predikante som virker i russiske land.

Og hvorfor? Hva er forklaringen? Har Gud forlatt Amerika? Er han ferdig med Canada? Har England hatt sin anledning? Hvorfor er det ikke noen vekkelse i disse land i dag? Bare av den enkle grunn at den viktigste forutsetning mangler. Det jeg så på det europeiske fastland, må jeg få se også her, nemlig: *hunger*. Mine venner, der er ikke noen virkelig, sann, dyp, åndelig hunger i dette land; ingen hjertelengsel etter Gud.

Mange ting opptar våre tanker. Vi har så mye komfort, ja endog luksus, så vi ikke føler vårt behov av Gud. Om vi ble ribbet for alt det vi har, kunne det hende det tjente til vår frelse.

Folket her bryr seg ikke om å besøke møtene. Undertiden går det hundreder av dollars til annonser for å få dem interessert. Teatrene og filmen trekker dem, danselokalene, sjøstranden og parkene

er overfylt av folk, men kirkene er for største delen tomme. Ingen tenker på å gå ti kilometer for å komme til et møte, heller ikke vil noen stå i tre timer på et friluftsmøte for å høre evangeliet. Av dette drar jeg den slutning at det ingen *hunger* er etter Guds ord. Jo skjønnere dagen er, jo sterkere er fristelsen til å bile. Gud må nøye seg med å ta annen eller tredjeplass. Russerne har ikke mye av denne verdens gods, men de hungrer etter Guds rikdommer.

La oss, de av oss som har en sådan hunger — og takket være Gud, det er noen få her og der — la oss ta opp en klagesang for folket i Storbritannia og Amerika, og rope til Gud at han vil bringe fram denne hunger, enten det blir ved en katastrofe, krig, depresjon eller hva, uten hvilken hunger det ingen ekte vekkelse kan bli.